

L. VII.
1909

Št. 9
Sept.

BOGOLJUB

cerkven
list

za
Slovence

Izhaja začetkom vsakega mesca.

Uredništvo in upravništvo
je v Ljubljani, v Katol. tiskarni.

Stane na leto 1 K 60 vin.

Za Nemčijo 2 K 8 vin.

Za Ameriko (brez ameriške priloge)
in za vse ostale kraje 2 K 60 vin.

K. K. K.

Mesečni koledar za september 1909.

Dan		Godovi	Celodnev. češč. presv. R. T.		Razne slovesnosti
			Ijublj. škof.	Iavant. škof.	
1	Sreda	Egidij, opat; Verena, dev. muč.	Besnica	Sv. Florijan	
2	Četrtek	Štefan, kralj	Ljublj. sv. Jakob	Žitale	
3	Petek	Evfemija in dev. muč.	Čermošnjice	Sv. Rok n. S.	
4	Sobota	Rozalija, devica; Ida, kraljica	Slavina	Stoperce	
5	Ned.	14. pobink. Lavrencij Just, škof	Vreme	Vuzenica	
6	Ponedelj.	Hermogen, muč.	Kranjska Gora		
7	Torek	Anastazij, muč; Regina dev. muč.	Mokronog	Trbonje	
8	Sreda	Rojstvo Dev. Marije	Cerknica	Ribnica	
9	Četrtek	Korbinijan, škof	Homec		
10	Petek	Nikolaj Tolet, spozn.	Polšnik	Sv. Anton	
11	Sobota	Danijel, prerok	Primskovo	Vuhred	
12	Ned.	15. pobink. Ime Marijino	Lašče	Sv. Primož	
13	Ponedelj.	Notburga, devica	Boštanj	Zavrče	
14	Torek	Povišanje sv. križa	Križovo p. Kostanj.		
15	Sreda	† (Kvatre) Nikomed, muč.	Šmarje	Sv. Barbara	
16	Četrtek	Kornelij in Ciprijan, muč.	Polhov Gradec	Leskovec	
17	Petek	† (Kvatre) Rane sv. Fr. Ser.	Št. Lambert	Sv. Trojica	
18	Sobota	† (Kvatre) Jož. Kupertin, spozn.	Sv. Planina	S. Vid p. Ptuj	
19	Ned.	16. pobink. Sedem žal. D. M.	Križe p. Tržiču	Škale	
20	Ponedelj.	Evstahij in tov. mučenci	Svibno		
21	Torek	Matej, apostol	Brusnice	Sv. Martin	
22	Sreda	Mavricij in tov. muč.	Hrastje	Sv. Janž	
23	Četrtek	Tekla, dev. muč.; Lin, papež	Koprivnik	Sv. Ili	
24	Petek	Dev. Marija – rešenje jetnikov	Repnje-redov.	Sv. Mihael	
25	Sobota	Kleofa, spoznavavec	Vinica		
26	Ned.	17. pobink. Ciprijan i. Justina m.	Bevke	Gor. Ponikva	
27	Ponedelj.	Kozma in Damijan, muč.	Krka	Bele Vode	
28	Torek	Vaclav, kralj	Zatičina	Sv. Križ	
29	Sreda	Mihael, nadangelj	Poljane	Zavodnje	
30	Četrtek	Hieronim, cerkveni učenik	Trzin	Laško	

Odpustki meseca sept. 1909.

5. Nedelja. Prva v mesecu. Popolni odpustek: a) udom rožnovenške bratovščine trije popolni odpustki: 1. če v bratovski kapeli molijo v namen sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom.

4. Sobota. Sv. Roza Viterbska. Popolni odpustek: tretjerednikom v redovni cerkvi, kjer te ni, pa v farni cerkvi.

2. Četrtek. I. v mesecu. Popolni odpustek: udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi, če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi.

3. Petek. I. v mesecu. Popolni odpustek: a) vsem vernikom, ki gredo k izpovedi in sv. obhajilu, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presvetega srca Jezusovega in molijo v namen sv. očeta; udje bratovščine presv. Srca Jezusovega dobe popolni odpustek proti navadnim pogojem; danes ali pa I. nedeljo; b) udom bratovščine presvetega Rešnjega Telesa.

8. Sreda. Rojstvo Marije Device. Popolni odpustek: a) tretjerednikom, kakor 4. dan t. m.; b) udom bratovščine sv. Rešnjega Telesa, kakor 2. dan t. m.; c) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; izpovednik more namesto obiska v bratovski cerkvi določiti drugo dobro delo; d) udom

bratovščine naše ljube Gospe v bratovski cerkvi; e) udom rožnovenške bratovščine v katerikoli cerkvi; f) udom bratovščine prečistega Srca Marijinega; g) onim, ki nosijo beli, ali rjavi, ali črni ali višnjevi škapulir; udom bratovščine žalostne Matere božje je treba poleg drugega moliti 7 očenašev in 7 češenamarij za duše v vica; h) udom Marijine družbe; i) udom družbe krščanskih družin; j) udom bratovščine za duše v vica.

12. Nedelja. Ime Marijino. V Avstriji dobe popolni odpustek vsi verniki, ki danes ali v sedmih prihodnjih dneh gredo k izpovedi in svetemu obhajilu in so pri sv. maši in molijo v namen sv. očeta.

14. Torek. Povišanje sv. Križa. Popolni odpustek onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

17. Petek. Rane sv. Frančiška. Tretjerednikom vesolina odveza.

18. Sobota. Sv. Jožef Kupertinski. Popolni odpustek tretjerednikom, kakor četrtri dan t. m.

27. Ponedeljek. Sv. Elzearij. Tretjerednikom popolni odpustek, kakor 4. dan t. m.

29. Sreda. Sv. Mihael. Popolni odpustek: a) tretjerednikom, kakor 4. dan t. m.; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) udom bratovščine za duše v vica.

26. Zadnja nedelja v mesecu. Popolni odpustek vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec.

Dva važna shoda.

Mesec avgust je čas velikih shodov. Več za katoliško stvar važnih shodov je bilo ta mesec. Sam po sebi je bil najimenitnejši mednarodni evharistični shod v Kolinu na Nemškem, o katerem poročamo zadej v »Cerkvenem razgledu«. Velike važnosti so razni shodi katoliških dijakov, ki se prirejajo tudi zdaj v času velikih počitnic. En tak velik shod so imeli hrvaški in slovenski dijaki prve dni avgusta v Spljetu v Dalmaciji. Bilo jih je skupaj nad 700 mladih fantov. Kako je to lepo, kako veselo, da se taki mladi izobraženi ljudje, ki bodo enkrat učitelji in voditelji ljudstva, navdušujejo za sveto vero, krščansko življenje in delovanje! Drug velik shod slovenskih katoliških visokošolcev bo pa zadnje dni avgusta v Ljubljani. Več manjših, pa vendar precej velikih dijaških shodov je bilo ali še bo po raznih krajih dežele. Ker je »Bogoljub« pred nekaj časom študente hudo zatožil pred svetom in odkril njih veliko sprijenost, mora pa tudi resnici na ljubo zdaj povedati veselo novico, da se je preteklo leto veliko na bolje obrnilo. Najbrž je tudi to nekoliko pomagalo, ker smo odkrili zapeljivcev hudobne nakane svetu. Je še sicer dosti zapeljanih liberalnih in naravnost brezverskih dijakov, pa bolje je, kakor je bilo. Vsak kdor ima kaj vpliva do dijakov in zveze z njimi, naj dela na to, da bo še vedno bolje.

Za nas pa sta najvažnejša dva shoda, ki sta bila napovedana v zadnji številki. nam-

reč: slovensko - hrvaški evharistični shod v Dubrovniku v Dalmaciji, in shod za združenje razkolnikov na Velegradu. Oba shoda sta bila prvi teden avgusta.

Dubrovnik, staro slavno mesto z 13.000 prebivalci, leži v spodnjem delu Dalmacije ob morju. Tam se je zbralo deset škofov, 300 duhovnikov in mnogo vernega ljudstva, da se posvetujejo in navdušujejo, kako bi se še bolj častil živi Bog v presvetem Zakramentu. Lepo je posebno to, da se družimo v take posvete skupaj Slovenci in Hrvati. Mi smo si najbližji bratje; govorimo sicer nekoliko različen jezik, vendar tako, da lahko drug drugega razumemo. In ko pridemo tako skupaj od dveh strani, se ogenj svetega navdušenja še bolj močno ukreše in užge. Slovencev nas je bilo: ljubljanski knezoškof, 56 duhovnikov, 14 lajkov (ena gospa in tri gospodične), pa 50 dijakov, skupaj 120.

Če vam bo prav, prinese »Bogoljub« celo to potovanje na jug bolj obširno popisano tam zadej med potopisi. Zato tukaj samo par glavnih stvari.

Zborovali smo v cerkvah, in sicer treh: stolni, dominikanski in jezuitski. Vseh govorov je bilo 19. Izmed Slovencev so govorili: knezoškof, dalje g. Fr. S. Gomilšek s Štajarskega, dr. Jerše in naš urednik iz Ljubljane. Pri zborovanju lajkov je govoril naš vrli g. Karol Polak, tovarnar in veletržec iz Ljubljane. Predsednik shoda je bil kanonik Ba-

ron iz Zagreba, podpredsednik pa dr. Srebrnič iz Gorice, ki je bil obenem zastopnik goriškega knezonadškofa.

Zadnji večer je bila velikanska procesija, pri kateri je bilo gotovo najmanj 10 tisoč ljudi. Najsvetejše so nosili naš knezoškof. V procesiji so bile tri godbe. Posebno zanimivo pa je bilo, da je bilo toliko priprostega ljudstva s svojimi zastavami in v svoji zelo pisani narodni noši.

Toliko za danes. Obširnejše prihodnjič.

Gotovo je, da bo ta shod rodil primerno lepe sadove vedno večjega češčenja presvete Rešnjega Telesa, posebno še med Hrvatji, kjer to češčenje še ni tako razširjeno kakor pri nas.

O drugem imenitnem shodu, na Velegradu, nam poroča gospod, ki se ga je udeležil, sledeče:

Velegrad je sicer le majhna vas na Moravskem, a vendar eden najimenitnejših krajev na svetu. Velegrad je posvečen po stopinjah in potu sv. slovanskih apostolov; od tukaj sta namreč sv. Ciril in Metod razširjala luč prave vere med Slovani. Vsako leto prihajajo na Velegrad preprosti in imenitni romarji iz raznih dežel. Letos je ravno na praznik sv. Rešnjega Telesa obiskal Velegrad bolgarski kralj Ferdinand; kakor je sam rekel, je prišel zato, da bi obnovljeno bolgarsko kraljestvo obnovilo zvezo z Velegradom sv. Cirila in Metoda. Moravsko ljudstvo vsako leto v trumah prihaja na Velegrad na božjo pot in k različnim shodom in slavnostim. Na praznik svetega Petra in Pavla letošnjega leta so tukaj slovesno blagoslovili skupno zastavo katoliške mladinske organizacije moravske v navzočnosti 25 tisoč moravskega ljudstva.

Velegrad je središče apostolske bratovščine »Apostolstva sv. Cirila in Metoda.« Kakor vsako leto tako se je tudi letos vršil slovesen shod »Apostolstva«. Shoda so se udeležile velike množice moravskega ljudstva, a prišli so tudi romarji iz drugih slovanskih dežel, Slovenci, Hrvatje, Rusi, Poljaki in Bolgari. V nedeljo dne 1. avgusta sta bili dve slovesni maši, ena po latinskem, ena pa po grško - slovanskem

obredu; prvo je daroval olomuški nadškof, drugo pa rusinski nadškof iz Lvova (v Galiciji). Na velikem trgu pred cerkvijo so pa misijonarji in govorniki iz vseh slovanskih dežel pozdravljali zbrano ljudstvo in ga navduševali, naj vedno goreče časti Devico Marijo in sv. Cirila in Metoda, naj še v prihodnje moli za zedinjenje razkolnikov in naj delo za zedinjenje podpira tudi z dejansko ljubeznijo.

Popoldne so se množice razšle; potem se je začel drug shod, sicer mnogo manjši kakor dopoldanski, pa vendar nič manj, če ne še bolj imeniten. Od nedelje do torka popoldne (1. do 3. avgusta) se je vršil shod duhovnikov in učenjakov, ki so se posvetovali, kako bi se dalo pripraviti in pospešiti zedinjenje razkolnih Slovanov s katoliško cerkvijo. K zborovanju so prišli ne samo slovanski duhovniki in učenjaki, ampak tudi nekoliko italijanskih, francoskih, nemških in rumunskih. Duhovniki iz Rusije in Bolgarije so nam pripovedovali, da bi se tam dalo veliko storiti za razširjenje katoliške Cerkve. Prosilj so nas pomoči in nam priporočali, naj med vernim ljudstvom razširjamo »Apostolstvo sv. Cirila in Metoda« in druge podobne bratovščine, da bi ljudstvo z molitvijo in z dejansko ljubeznijo podpiralo razširjanje katoliške Cerkve. Na Ruskem in v Bolgariji je med razkolniki mnogo dobrih ljudi, ki bi postali goreči katoličani, ako bi bili prav poučeni. Zato je treba vzgojiti še mnogo katoliških duhovnikov, ki bodo dobro poznali ruske in bolgarske razmere, ruski in bolgarski jezik, ki bodo pisali in razširjali dobre knjige in časopise v ruskem in bolgarskem jeziku.

Misijonarji so priporočali, na bi se vsi vneti častivci sv. Rešnjega Telesa, častivci Srca Jezusovega in Device Marije radi spominjali razkolnih Slovanov ter z molitvijo in če mogoče tudi z dejanjem podpirali vzhodne misijone. Tudi razkolniki imajo sv. Rešnje Telo; Jezus v sv. Rešnjem Telesu je pokoren celo razkolnim duhovnikom, ki pravzaprav niso pravi njegovi služabniki, ker so ločeni od prave Cerkve. Koliko ponižanja in koliko ne-

časti mora tam pretrpeti Jezus v sv. Rešnjem Telesu; in vendar, kako bi se pomnožilo število gorečih častivcev sv. Rešnjega Telesa, če bi bili razkolni Slovani prav poučeni in zedinjeni s katoliško Cerkvijo! Kako bi se pomnožila slava Device Marije, če bi se razkolni Slovani zedinili s pravo Cerkvijo! Zato priporočamo, naj bi se vsi častivci sv. Rešnjega Telesa, častivci in častivke Marijine, posebno pa »Marijine družbe« zanimale za »Apostolstvo sv. Cirila in Metoda« in za njegove namene.

Na shodu so razni učenjaki v učenih govorih razlagali, kako bi izobražene in učene razkolnike pridobili za zedinjenje. Posebno zanimiv je bil ta shod tudi zato, ker sta se ga udeležila dva nezedinjena ruska duhovnika, učenjaki ruski prošt Maljcev in njegov tajnik. Oba sta se prav lepo obnašala; bila sta ginja, ko sta videla, da katoličani tako go-

reče časte sv. Rešnje Telo, Srce Jezusovo, Devico Marijo in sv. Cirila in Metoda. Na shodu sta bila tudi dva ruska duhovnika, ki sta se pred kratkim zedinila s katoliško Cerkvijo.

Pred 50. leti so Rusi na Velegrad poslali starodavno podobo sv. Cirila in Metoda ter lepo zlato svetilko, a brez olja in brez svetila. Ko zdaj gledamo to svetilko, se nam zdi, kakor da bi prišli Rusi, da bi složno z nami prilivali olja v to svetilko. Prosimo Boga, naj bi po priprošnji Device Marije ter sv. Cirila in Metoda, blagoslavljal naše delo in s tistim nebeškim ognjem, ki žari v Srcu Jezusovem in v sv. Rešnjem Telesu, prižgal to svetilko, da bi pred podobo sv. Cirila in Metoda tako svetila in žarela, da bi vzhodni Slovani ugledali resnico in se vneli za edino pravo cerkev Kristusovo.

Izpostavljenje slovečih svetinj v Ahenu.

V starodavno, lepo ozaljšano mesto Ahen na Nemškem so romale od 10. do 26. julija velike množice vernikov, da počaste štiri velike svetinje: Prt, ki ga je nosil Kristus krog ledij, plenice Zveličarjeve, obleko Marijino in prt, v katerega je bila zavita glava sv. Janeza Krstnika. Te dragocene spominke je podaril mestu cesar Karol Veliki († 814); hranijo jih skrbno zavarovane v častitljivi škofijski cerkvi; sprva so jih javnemu češčenju izpostavljali vsako leto, pozneje pa na vsakih sedem let. To izpostavljanje se vrši vsakokrat med velikimi slovesnostmi v navzočnosti mnogobrojne duhovščine, mestnega zastopstva in mestnih odličnjakov; trombe doné, zvonovi se glasé, slovesno petje odmeva; glasnik z močno besedo označja izpostavljenje. Že od davnih časov sem so romale v Ahen množice iz Švedskega,

Nemškega, Belgije, Češkega, Ogrskega; pred drugimi pa so romali tje naši pradedje — kranjski, štajerski in koroški Slovenci. Imeli so Slovenci v Ahenu odločene posebne prostore za čas izpostavljanja svetinj; v tem mestu, kakor tudi na poti tje so dobivali hrano in stanovanje v posebnih za nje odločenih gostiščih; pogostovala so slovenske romarje iz krščanske ljubezni — brezplačno — mesta ali pa samostani. Naši predniki so romali v Ahen skoraj gotovo vsled neke obljube za časa hude lakote; grozne kužne bolezni leta 1349 so še pospešile to romanje.

Mi občudujemo živo vero naših pradedov, katere je vodila ljubezen do Boga in Marije na božjo pot v tako daljne kraje — v časih, ko še ni bilo železnic. Niso se plašili truda in znoja. Jim je li kaj podoben v požrtvovalnosti sedanji omehkuženi rod?

Teotim.

časti mora tam pretrpeti Jezus v sv. Rešnjem Telesu; in vendar, kako bi se pomnožilo število gorečih častivcev sv. Rešnjega Telesa, če bi bili razkolni Slovani prav poučeni in zedinjeni s katoliško Cerkvijo! Kako bi se pomnožila slava Device Marije, če bi se razkolni Slovani zedinili s pravo Cerkvijo! Zato priporočamo, naj bi se vsi častivci sv. Rešnjega Telesa, častivci in častivke Marijine, posebno pa »Marijine družbe« zanimale za »Apostolstvo sv. Cirila in Metoda« in za njegove namene.

Na shodu so razni učenjaki v učenih govorih razlagali, kako bi izobražene in učene razkolnike pridobili za zedinjenje. Posebno zanimiv je bil ta shod tudi zato, ker sta se ga udeležila dva nezedinjena ruska duhovnika, učenjaki ruski prošt Maljcev in njegov tajnik. Oba sta se prav lepo obnašala; bila sta ginja, ko sta videla, da katoličani tako go-

reče časte sv. Rešnje Telo, Srce Jezusovo, Devico Marijo in sv. Cirila in Metoda. Na shodu sta bila tudi dva ruska duhovnika, ki sta se pred kratkim zedinila s katoliško Cerkvijo.

Pred 50. leti so Rusi na Velegrad poslali starodavno podobo sv. Cirila in Metoda ter lepo zlato svetilko, a brez olja in brez svetila. Ko zdaj gledamo to svetilko, se nam zdi, kakor da bi prišli Rusi, da bi složno z nami prilivali olja v to svetilko. Prosimo Boga, naj bi po priprošnji Device Marije ter sv. Cirila in Metoda, blagoslavljal naše delo in s tistim nebeškim ognjem, ki žari v Srcu Jezusovem in v sv. Rešnjem Telesu, prižgal to svetilko, da bi pred podobo sv. Cirila in Metoda tako svetila in žarela, da bi vzhodni Slovani ugledali resnico in se vneli za edino pravo cerkev Kristusovo.

Izpostavljenje slovečih svetinj v Ahenu.

V starodavno, lepo ozaljšano mesto Ahen na Nemškem so romale od 10. do 26. julija velike množice vernikov, da počaste štiri velike svetinje: Prt, ki ga je nosil Kristus krog ledij, plenice Zveličarjeve, obleko Marijino in prt, v katerega je bila zavita glava sv. Janeza Krstnika. Te dragocene spominke je podaril mestu cesar Karol Veliki († 814); hranijo jih skrbno zavarovane v častitljivi škofijski cerkvi; sprva so jih javnemu češčenju izpostavljali vsako leto, pozneje pa na vsakih sedem let. To izpostavljanje se vrši vsakokrat med velikimi slovesnostmi v navzočnosti mnogobrojne duhovščine, mestnega zastopstva in mestnih odličnjakov; trombe doné, zvonovi se glasé, slovesno petje odmeva; glasnik z močno besedo označja izpostavljenje. Že od davnih časov sem so romale v Ahen množice iz Švedskega,

Nemškega, Belgije, Češkega, Ogrskega; pred drugimi pa so romali tje naši pradedje — kranjski, štajerski in koroški Slovenci. Imeli so Slovenci v Ahenu odločene posebne prostore za čas izpostavljanja svetinj; v tem mestu, kakor tudi na poti tje so dobivali hrano in stanovanje v posebnih za nje odločenih gostiščih; pogostovala so slovenske romarje iz krščanske ljubezni — brezplačno — mesta ali pa samostani. Naši predniki so romali v Ahen skoraj gotovo vsled neke obljube za časa hude lakote; grozne kužne bolezni leta 1349 so še pospešile to romanje.

Mi občudujemo živo vero naših pradedov, katere je vodila ljubezen do Boga in Marije na božjo pot v tako daljne kraje — v časih, ko še ni bilo železnic. Niso se plašili truda in znoja. Jim je li kaj podoben v požrtvovalnosti sedanji omehkuženi rod?

Teotim.

34 mučencev proglašeni za blažene.

V nedeljo 2. maja letošnjega leta so imeli v Rimu veliko slavlje. Papež so namreč proglasili 34 mučencev iz Košinkine, Tonkina in Kitajske za blažene. Eden izmed teh, Franc de Capillas, dominikanec in sin viteške in katoliške Španije, je bil prvi Evropejec, ki je na Kitajskem prelil svojo kri za Jezusa Kristusa. Bil je obglavljen leta 1648. Z drugimi pa se sme ponášati Francija, ker so bili štirje izmed njih rojeni na Francoskem, druge pa so francoski misijonarji pridobili za sv. vero. To proglašenje je kakor mavrica na vihnem nebu, kakor zarja upanja in vstajenja za Francijo, ki je žrtvovala svoje najboljše sinove za razširjanje sv. vere. To proglašenje je obdalo slavno misijonsko družbo »Delo razširjanja vere« z novim sijajem.

Mučenci so bili raznega stanu, spola in starosti. Med njimi so bili duhovniki, bogoslovci, katehisti, učiteljice, en uradnik, en korporal in drugi verniki. Nekateri so umrli v ječi, druge so obglavili ali zadavili. Tu samo par besed o mučencih, ki so bili Evropejci.

Bl. Frančišek Ferdinand de Capillas

je bil rojen leta 1605. v Vacherinu del Campos (Vakerin del Kampos) na Španskem. 17 let star je stopil v red sv. Dominika. Leta 1641. se je odpeljal v »nebeško cesarstvo« (Kitajsko), kjer je deloval šest let. Hodil je od vasi do vasi, od mesta do mesta, oznanjeval Kristusa in spreobrnil mnogo poganov. S tem je malikovalske duhovnike silno razkačil. Zahtevali so, naj mandarini zapro nevarnega tujca, kar se je tudi zgodilo. Toda goreči misijonar je tudi v ječi nadaljeval svoje poslanstvo, učil, opominjal in krščeval. Obiskovali so ga kristjani in pogani; prvi so odhajali potolaženi, drugi začudeni. Obglavili so ga 15. januarja 1648. v Tuganu vpricho neizmerne množice. Pogani so strmeli, kako more kdo tako veselo in srčno skloniti glavo pod meč, kristjanom pa je na novo vzplamtel ogenj gorečnosti. Smrt Frančiška Ferdinanda so pozdravili v mestu Macao (Makao),

na Filipinih, v Španiji, njegovi domovini, in v vsem dominikanskem redu kot zmago.

Bl. Štefan Teodor Cuenot (Kenó)

je bil rojen leta 1802. v Béliu-ju (Belié) na Francoskem. Postal je misijonar in apostolski vikar v Košinkini. 26 let (1835—1861) je vodil misijone, prestal mnogo preganjanj, ki pa niso mogla uničiti njegovega dela in uspehov. Sklical je sinodo in ji predsedoval, posvetil 56 anamskih mašnikov, krstil 11.000 poganov, urejeval poročila o mučencih, prevedel mnogo učenih del in jih dal v tisk in ustanovil dva apostolska vikarijata. Dasi obložen z delom in včasih bolan, je bil vendar vedno vesel: »Zadovoljen sem in ne bi zmenjal svoje usode za vsa kraljestva celega sveta. Da tako ljubim svoje mesto, je vzrok to, ker še nisem izgubil upanja, da mi sablja preganjalcev odseka glavo.«

Leta 1856. je tako zelo obolel, da ni mogel umeti, kaj se okoli njega godi. Svete maše ni mogel več brati, niti dajati navodil ali pisati pisem; vendar je ohranil železno voljo in vztrajal na svojem mestu. Leta 1861. se je vnela vojska med Anamci in Francozi, ki so osvojili Saigon in zahtevali, naj se dá kristjanom verska svoboda. V tem nevarnem času so prosili Cuenota njegov vikar, eden izmed misijonarjev in dva stara anamska duhovnika, naj bi odšel kam na varno mesto. Neustrašeni škof jim je zapovedal, da se umaknejo in skrijejo pred preganjalci, sam pa je ostal. »Dober pastir dá življenje za svoje ovce,« s temi besedami se je poslovil od njih, sebi pa podpisal smrtno obsodbo. Dne 29. oktobra 1861. so ga prijeli in odpeljali v mesto Biuh-diuh, kjer so ga zaprli. 15 dni potem je umrl v ječi. Komaj je svojo dušo izdihnil, ko dospe poslanec s kraljevim poveljem, naj škofa takoj obglavijo. Ker je bil pa že mrtev, kraljevi namestnik ni hotel tega storiti. Čez tri mesece je kralj ukazal truplo izkopati in ga vreči v reko. Pri tem so videli, da telo ni strohnelo, ampak ostalo nedotaknjeno, dasi je bilo pokopano v blato. Zemlja

je imela spoštovanje do svetega trupla. To so potrdili navzoči vojaki.

Bl. Peter Frančišek Neron,

čigar življenje ne kaže nobenih posebnosti, je bil rojen leta 1818. v Bornay-u (Borné) na Francoskem. Bil je kmetijski sin. Po dolgem omahovanju se je odločil, da postane misijonar. V misijonih je moral veliko pretrpeti, pogosto je moral bežati v gozde. Večkrat so ga kraljevi biriči vjeli, pa jim je vselej ušel. Leta 1860. so ga vnovič vjeli in zaprli v Sontaysko ječo, kjer so ga večkrat do krvi bili. Nekaj čudovitega je njegov enoinvajset-dnevni post. 4. septembra 1860. je rekel: »Ne prinašajte mi več nobene jedi, ker ne bom več jedel.« In res ni več poskusil nobene hrane 21 dni. Samo nekoliko vode je pil prvih pet dni, potem je še to odklonil. Da se je to res zgodilo, so pričali pogani in kristjani, diakon, ki ga je obiskoval, vojaki, mandarinini in odlok njegove smrtne obsodbe, v katerem je bilo to omenjeno.

Blaženi Janez Teofan Venard

je bil rojen l. 1829. v francoskem selu Saint-Loup-sur-Thouet (Sen-Lu-sir-Thué). Ko je bil še mlad, je pasel čredo, pri tem pa bral misijonska poročila, ki jih izdaja »Delo razširjanja vere«. Nekega dne je padel ves objokan na kolena in zaklical: »Moj Bog, tudi jaz hočem biti tvoj misijonar!« Želja se mu je spolnila. Postal je duhovnik in misijonar v Tonkinu. Venard je bil popolnoma drugačen kot Sontayski mučenec Peter Neron. Bil je strog do samega sebe in bolj vdan duhovnemu življenju. Imel je prikupljivo vedenje in veliko vztrajnost. Leta 1851. je zapustil svojo rojstno hišo, ki je ni nikoli več videl. Stopil je v misijonišče »Vnanjih misijonov« v Parizu. Pri slovesu so se godili v njegovi družini prizori, pretresljivi in polni žive vere, ki jih ni mogoče popisati. Deset let pozneje je bil Venard zaprt v tesni kletki, obložen s klado in vkovan v verige. Iz ječe je pisal svojemu očetu, bratu in sestri pisma, po-

božna kot molitev, ki so jih občudovali tudi ljudje, ki se ne menijo za vero. Dne 2. februarja 1861 se mu je spolnilo upanje, ki ga je izrazil v pismu: »Lehak udarec sablje bo ločil mojo glavo kakor pomladno cvetlico, ki jo utrga vrtnar za kratek čas.« To se je zgodilo v Hanoju, sedanjem glavnem mestu francoskega Tonkina.

Blaženi Janez Peter Neel

je bil tudi Francoz. Doma je bil iz sela Sainte-Catherine-sous-Riverie (Sent Katrin-su-Rivri), kjer je l. 1832. zagledal luč sveta. Bil je resen, marljiv in vztrajen, brez kakih očitivnih posebnosti. V misijone je bil poslan leta 1858. Njegovo delovanje je bilo kratko, smrt hitra. Bil je eden izmed onih božjih ljubljencev, ki prejmo plačilo, ne da bi jim bilo treba dolgo delati. Vojaki, ki so ga vjeli, so ga privezali za konjski rep in privlekli pred mandarina v Kay-čeu.

»Kako se zoveš?« ga vpraša oblastnik.

»V kitajskem jeziku mi pravijo Uan, v francoskem pa me imenujejo Neela.«

»Poklekni!«

»Jaz nisem Kitajec; jaz prihajam iz Francoskega, da oznanjujem sveto vero in sem pod varstvom pogodbe, sklenjene med obema državama. Ne bom pokleknil, ker sem gost ne pa hudodelec.«

Na te besede zgrabi neki vojak verigo in udari misijonarja po plečih tako silno, da ga pobije na tla. Neel se vzdigne in hoče pokazati potni list.

»Potni list ti je dala tvoja vlada ne pa naša,« zareži mandarin. »Sicer se pa zdaj ne gre za to. Odpovej se svoji veri ali te pa dam umoriti!«

»Brezuspešno povelje! Umorite me, če hočete!«

Čez nekaj minut je zletela misijonarjeva glava po tleh. To se je zgodilo leta 1862. v sredi Kitajske, v kateri sta angleška in francoska armada proglasili versko svobodo.

L. P.

Novomašniku v pozdrav.

(G. Andr. Zupancu.)

Slovesno danes (krški) vabijo zvonovi
kot pesem majniška čez mlado, rožno plan:
Vzdramite se, vzdramite mirni se domovi,
nad vami vspel se danes je radosti dan!
— In Ti si novomašnik solnce tega dneva
tako iz src rojakov Ti pozdrav odmeva!

Vsa s cvetjem venčana je rodna cerkev mila,
ki prva Te v naročje svoje vzela je,
ki prva nauke večne Ti sadila v dušo,
ki za Te v daljah tujih vsa drhtela je;
kako žari od sreče in ljubezni same,
kot ženina sprejela Te je v svoje hrame.

»Magnifikat«, v mogočnem dvigaj se poletu,
saj na Te se ozri Najvišji je z jasnin,
posvetil Tvoji roki, da po njih Očetu
se bode daroval Njegov najljubši Sin,
poveril Ti je ključ do milosti zaklada,
izbral za zvezdo Te v kraljestva večnomlada.

Tvoj stan je svet in vzvišena je služba Tvoja,
po vrtili Večnega ljubezen boš sadil,
in srca žalostna in sredi boja
s tolažbo nebesno in z mirom boš sladil,
preganjal zmote, zdravil rane krvaveče,
presajal verne v kraj neskončne sreče.

In žel na polju svojem boš sadove zlate,
ljubezen nesebično, kot jo boš sadil,
prosila srca zvesto vdana bodo za-Te,
da blagoslov nebeški na-Te bo rosil, —
zato naj duh Tvoj srčno veseli se,
ko nova doba jasno pred Teboj dani se.

O, le odmevaj zvon ti (krški) v sinje dalje,
naj z glasom tvojim duh naš k nebu dviga se,
oznanjaj, da nad nami dan ves venčan vstal je,
da vse v radosti, v mislih jasnih vžiga se,
s teboj razlega naj se naša pesem glasno:
ožarjaj sreča novcmašnika, nevgasno!

Groznik.

Najsrečnejša nevesta.

Vesolja odsevali tvoji pogledi,
v deviški lepoti žari ti oko,
in blaženstvo tiho je v tvoji besedi —
redovnica mlada, kaj hoče vse to?

Nevesta si danes, tvoj Ženin se bliža,
zato ti utriplje nedolžno srce.
Pod trnjevo krono in v znamenju križa
je vzljubil te vroče, izvolil za se.

Prisego ljubezni boš zdaj govorila
in svojo besedo bo Ženin ti dal,
iz roke njegove boš prstan dobila,
dve srci bo zvezal obroček svetla.

Redovnica srečna, kje biva nevesta,
ki bil bi dovoljen ti božji objem?
Kje biva ljubezen velika in zvesta,
ki v meri brezkončni si našla jo v njem?

Pred Ženinom tvojim molče vsi svetovi,
in moli ga solnce in zvezd milijon,
pred njim se pogrezajo božji duhovi,
ugaša lepota vseh zemeljskih kron.

Nevesta si niemu, ki zemlja mu poje,
ki vlada, kraljuje vrh zvezdnatih cest;
na križu je za-te življenje dal svoje,
v neskončni ljubezni bo večno ti zvest.

Zdaj lilijsko čista, boš čista ostala,
nedolžno in jasno bo tvoje oko;
nikoli, nikoli ne boš se kesala,
da prstan redovni krasi ti roko.

Redovnica mlada, ti srečna nevesta,
poljubi svoj prstan, okleni oltar!
Kar daleč popelje te zemeljska cesta,
srečnejše neveste ne najdeš nikdar.

S. Elizabeta.

Pota božje previdnosti.

(Zgodba.)

V flanderski provinciji na Francoskem
je živel pred več leti pobožen duhovnik. Bil
je vojaški župnik, in ljubil po očetovsko svoje
vojake, poleg tega pa je tudi drugim stal v

vsakem oziru na strani. Obiskoval je več-
krat reveže, ter jim delil milodare, razlagal
jim krščanske resnice ter tako pripravljaj
za večnost.

Žalostna Mati božja.

Rafael Donner.

Mesec september — posvečen češčenju Žalostne M. b. Trejja nedelja tega meseca nien spomin.

Nekega zimskega večera mesca decembra leta 1855. stopi po svojem trudapolnem delu v svoje skromno stanovanje in začne moliti brevir. Nekdo potrka na vrata. V sobo stopi majhna deklica in poprosi dobrega gospoda, naj bi šli z zadnjo popotnico k ženi, ki težko bolna leži v ulici D. št. 28. Gospod župnik hoče takoj prenehati z brevirjem in se napotiti. Deklica, to zapazivši, pove gospodu župniku, da vendar ni tako nujno. Gospod župnik vzame svinčnik v roke, si zapiše naslov, ter naroči deklici, da pride čez eno uro.

Ko gospod konča svojo molitev, zavžije skromno večerjo in se napoti, ne da bi se zmenil na zunanjo nevihto in mraz. Ko je prišel v omenjeno ulico, šel je v hišo št. 18, mesto v prej omenjeno hišo. A glej, nikjer ni bilo videti hišnika, da bi mu pokazal vrata, kjer leži bolnica, in tudi veža je bila popolnoma temna. Počasi stopa po stopnjicah v prvo nadstropje in potrka na prva vrata misleč, da je pravo zadel.

Najemnik stanovanja odpre vrata in nekaj zamrmra, ko zagleda duhovnika pred seboj. Gospod župnik mirno vpraša: »Ali ne stanuje tukaj neka bolna žena?« Možno osorno zanika in zaloputne vrata.

Duhovnik potrka na druga vrata, kjer pa ne naleti na nič boljšega kakor poprej. Nato gre gospod župnik v drugo nadstropje, najde na hodniku dečka. »Otrok moj, ali veš, kje je soba, kjer stanuje bolna žena?« ga nagovori prijazno gospod župnik. »V oni sobi na koncu hodnika leži že dolgo neka bolnica,« odgovori deček in še pristavi: »Moj oče so že mislili, da nocojšnjo noč ne bo prebolela in tudi nevem, ali je prava, po kateri me vprašujete, gospod.«

»Pelji me tja,« reče gospod župnik in deček pokaže zadnja vrata na hodniku.

Gospod župnik nalahko odpre vrata in zagleda pri postelji sedeti moža, starega okrog petdeset let. Žena, ležeča v postelji, je bila že blizu smrti.

»Kako je vaši bolni ženi, — kajne, saj bolnica je vaša žena?« vpraša gospod župnik. »In vi ste me po neki deklici pustili klicati k bolnici?«

»Ne, to ni res, jaz vas nisem klical,« odgovori surovo mož. »Kaj vas je pripeljalo tu sem, kaj vam mar moja žena?«

»Pred dobro uro ste me vendar klicali po neki deklici; mogoče pa je, da sem se zmotil, da nisem prišel v pravo ulico; vendar pa vidim, da je vaša žena tudi na smrt bolna in gotovo želi spraviti se z Bogom predno umrje,« pravi gospod župnik.

»Tako je, samo ljubi Bog vas je poslal tu sem,« pravi s slabotnim glasom bolnica.

»Jaz tega ne pustim!« se zadere surovo mož; »že deset let ni noben duhovnik prestopil mojega pragu in jaz tudi zdaj ne pustim, da bi se moja žena vam spovedala. Ona je moja žena in vi se nimate vtikati v naše domače zadeve.«

»Vi se motite, gospod,« odgovori gospod župnik resno in odločno. »Če se vaša žena želi spovedati in pripraviti za večnost, potem mislim, da se temu ne bote protivili, kajti da me je pot tako čudežno pripeljala tu sem, to je božja volja in tej se gotovo ne bote ustavljali.«

Nato stopi gospod župnik k postelji bolne žene ter jo z milim glasom vpraša: »Ali se hočete spraviti z Bogom, ljuba žena, in krščansko umreti?« Uboga žena povzdigne roke proseče proti duhovniku, ter veselia joče.

»O, kako usmiljen in dober je ljubi Bog,« pravi bolna žena s tresočim glasom. »Teden dni sem že prosila svojega moža, da bi bil šel po duhovnika, toda ni me hotel uslišati. Gotovo se hočem spovedati, ker je ljubi Bog mojo prošnjo uslišal in vas tako čudežno poslal k meni.«

»Ali ste slišali, gospod?« pravi župnik obrnjen proti možu bolne žene. »Pustite naju samo četrť ure sama.«

Te besede je gospod župnik izpregovoril s tako veličastnim glasom, da je mož takoj zapustil sobo ter šel v kuhinjo.

»Samo to me je rešilo,« pravi jokajoče umirajoča žena duhovniku, ker sem tako zaupno molila k Materi božji ter jo prosila pomoči. Zagrešila sem se le s tem, da sem se svojega moža bolj bala, kakor ljubelega Boga,« nadaljuje s pretrganimi besedami bolnica. »Moj mož že deset let ni bil

v cerkvi in je tudi meni prepovedal hoditi, zatorej mi ni bilo mogoče natančno opravljati svojih verskih dolžnosti. Na skrivnem sem molila k ljubi Materi božji, ter se ji vsak dan priporočevala v varstvo. Zato je izprosil pri ljubemu Bogu, da vas je danes poslal k meni, da rešite mojo ubogo dušo.»

Ko se je umirajoča žena skesano spovedala gospodu župniku, ga poprosi še za sveto obhajilo.

Nato je gospod župnik odšel. Na hodniku pa, kjer je bila še luč, izvleče iz žepa listek, na katerem je imel naslov, ki ga je dobil od deklice. In glej čudo, prej se je zdelo gospodu župniku, da je bilo zapisano št. 18 in

sedaj vidi št. 28. Hitro steče po stopnjicah doli in hiti v hišo št. 28, kjer res najde bolno ženo, katera ga je že tako težko pričakovala.

Ko je bil gospod župnik tudi pri tej bolnici gotov s spovedjo, gre hitrih korakov k cerkovniku, da mu odpre cerkvena vrata. Nato vzame iz tabernaklja Najsvetejše in obenem tudi sveto poslednje olje, ter hiti nazaj k bolnicama. Najprvo gre v hišo št. 18 — a tukaj je bilo že prepozno. Uboga žena je že izdihnila svojo skesano dušo. Gospod župnik zmoli kratko molitvico ter se nato poda k drugi bolnici, katero obhaja in mazili s svetim poslednjim oljem, nakar se veš srečen in božji previdnosti hvaležen vrne domu.

Oženil bi se rad ali nepotreben svet.

Peter, tridesetletni gospodar na Visokem, je začel misliti na ženitev. Oblekel je svoj najboljši jopič, obul nedeljske čevlje in hajd k gospodu župniku, povprašat ga za svet.

»Dobro jutro, gospod župnik, rad bi vas v neki reči za svet vprašal,« začne Peter, stopivši v gospodovo sobo, pa ne more naprej; v zadregi vrti klobuk v roki.

»No, Peter,« ga vpraša gospod župnik, »Kar z besedo na dan. Kaj bi rad?«

»Jaz mislim, gospod župnik,« nadaljuje Peter, vrteč svoj klobuk, rudeč v obrazu kakor pirh, »poslušajte me; če je človek tako sam na svojem posestvu in mora sam gledati po ljudeh in ne more sam biti povsod...« Peter umolkne.

»No, Peter, sam ne vem, kako bi ti v tej reči svetoval.«

»Jaz mislim, gospod župnik, najbolje bi bilo, če bi se — če bi se — oženil, potem bi pa bila dva, ki bi ložje povsodi imela oči.«

Gospod zamišljen hodi po sobi gori in doli, kakor bi hotel Petru prav dati. »Imaš prav, Peter,« reče suho.

»Če pa pomislim,« opomni Peter, »da bi znala moja bodoča žena biti hujša, kakor so moji posli...«

»Imaš zopet prav, Peter; kar pusti ženitev.«

»Če pa človek tako sam sedi v hiši in nima nikogar, s katerim bi se prijazno pomenil,« Peter naredi kisel obraz.

»Je pa tudi res, Peter, oženiti se bo treba,« odgovori župnik ravnoodušno.

»Če pa človek zopet pomisli, gospod župnik, da bi slabo zadel in bi moral pri sitni babnici celo življenje pokoro delati!« nadaljuje Peter.

»Imaš zopet prav; pa se nikari ne ženi,« odgovori župnik zopet čisto mirno.

»Pa mi večkrat pride na misel: Čemu se tako ubijaš, ali sam zase? In, gospod župnik, če se bom postaral, kdo mi bo stregel in zame skrbel?«

»Dobro si povedal,« reče suho župnik; »zato je pa dobro, da se oženiš.«

Peter se popraska za ušesi: »Dobro bi res bilo, samo ko bi človek naprej vedel. Dobro ženo dobiti je tako težko.«

»Če je ne moreš dobiti, Peter, pa ostani sam!«

Nato reče Peter: »Toda, gospod župnik, kaj naj prav za prav storim? Vi vedno rečete: da in ne; jaz bi rad vedel, kaj mi vi svetujete!«

Župnik stopi mirno k Petru, mu potrka prijazno na rame ter reče: »Ni treba mojega sveta! Ti boš storil, kar si sklenil, če ti svetujem ali ne!«

Teotim.

Šola krščanske popolnosti.

(Dalje.)

Bog me vidi!

Ko si začel v šolo hoditi, si se pri krščanskem nauku gotovo naučil teh-le dveh vrst:

Bog vse vidi in vse vé:

Greh se delati ne sme.

Navidezno je to čisto preprosta resnica, in vendar — eno najboljših sredstev v dosego popolnosti.

Gotovo se spominjaš, da si včasih tu ali tam videl v kaki cerkvi, na kakem znamenju naslikano eno samo precej veliko oko v trikotniku. In če si potlej iz cerkve grede vprašal mater ali očeta, kaj da to pomeni, pa so ti povedali, da je to »božje oko«, ki človeka opominja, da Bog vse vidi in vse vé. — Zopet čisto preprosta slika, in vendar krije v sebi resnico, ki nam jako izdatno osvetljuje pot do popolnosti.

1. Vera in pamet nam pravita, da je Bog vsepričujoč, vseviden in vseveden. »V njem živimo, se gibljemo in smo,« (dej. ap. 17, 28), pravi sv. pismo. In zopet na drugem kraju (ps. 138, 7—10): »Kam naj grem pred tvojim duhom in kam naj pobežim pred tvojim obličjem? Če se vzdignem v nebó, si ti ondi; če se spustim v podzemlje, si tukaj. Če zarji vzamem peruti, da bi prebival onkraj morja, bi me tudi tje peljala tvoja roka in me držala tvoja desnica.« — Povsod je Bog. V temni noči kakor ob belem dnevu, v tišem gozdu, na visoki samotni gori, na morski planjavi, v temnih rovih globokega rudnika, v samotni celici in v velikomestnem vrvenju: povsod, povsod te vidi vsepričujoči, vsevidni in vsevedni Bog.

Da, vsevidni in vsevedni! Vsaka, še tako skrita misel; vsaka, še tako tiha želja, dobra in huda; vsaka nemila obsodba, izrečena tiho, tiho prav na dnu srca; vsak odpor in boj naše proste volje proti grehu in strasti in skušnjavi, pa tudi vsako privoljenje v greh in skušnjava; vsako zatajevanje, vsaka daritev Bogu darovana v tišem templju našega srca, more-

biti mnogokrat pokropljena s srčnimi solzami: sploh vse hotenje in nehotenje naše duše in našega srca, dobro in hudo, nebeško, živinsko in peklenško, vse, prav vse je Bogu vidno in jasno in očitno.

2. V svitu te resnice se človeku bolj in bolj pokaže greh v vsej svoji hudobiji. »Bog, vsevedni Bog je to prepovedal,« ti govori vest, »Bog to kaznuje!« — »Bog in pa greh,« modruje potem pamet, »kakšen razloček! Kakšna lepota in pa kakšna grdoba!« »O Bog, kako gol in pust in prazen je svet v primeri s Teboj,« ponavljata volja in srce, razsvetljena od žarkov te mogočne resnice.

Kolikokrat je že misel na vsepričujočega Boga pregnala hudobnega duha, premagala najhujše skušnjave! Znana ti je zgodba o čednostni in čisti Suzani. In kaj jo je takrat rešilo? »Bolje, da brez greha vama padem v roke,« je rekla neustrašeno zastaranima grešnikoma, »kakor da bi grešila pred Gospodovim obličjem.« (Dan. 13, 23.) Misel: Bog me vidi, je bila njena rešitev. Prav ima torej sv. Terezija, ko pravi, da vsa naša dušna revščina izvira odtod, ker si mislimo Boga daleč od nas, ko nam je vendar vedno pričujoč. Isto pové sv. pismo (ps. 9, 4, 5): »Grešnik . . . nima Boga pred očmi; njegova pota so ognjušena na vsak čas,« kakor bi hotelo reči, da ravno zavoljo tega je in ostane grešnik z ognjušenim življenjem, ker nima Boga pred očmi.

Misel na vsepričujočnost Boga nas torej obvaruje greha, tudi malega, sploh bolj in bolj vsake nezvestobe do Boga.

3. Ta misel nas pa tudi hrabri k vztrajnemu boju za čednosti. Krščanske čednosti niso tako lahka reč. Biti in truditi se je treba zanje, če jih hočemo doseči. Hrabro in vztrajno pa se bomo gotovo tedaj bili in trudili, če se mnogokrat postavimo v duhu v navzočnost tistega, ki čednost neizmerno ljubi in poplačuje, greh pa mrzi in kaznuje. V božji vsepričujočnosti se nam bo vedno

bolj omilila čednost in bomo tako vedno lažje premagovali prelesti mamljivega sveta.

4. Posebno pa ta vaja pospešuje v našem srcu ljubezen do Boga. In ker obiskovavci naše »šole« že vedo, da popolnost ni nič drugega, kakor prava ljubezen do Boga, sledi iz tega že celo, da je ta vaja res eno najboljših sredstev za popolnost. — Kaj pa človek ljubi? Kar je lepo, ne res! Tudi Bog je lep, da, neskončno lep. Ali ta lepota je nadzemeljska, nadčutna, ki se ne da videti s telesnimi očmi, ampak le z očmi uma in vere. Čim večkrat bomo torej na Boga mislili, ga tako nekako gledali z dušnimi očmi, tem globokeje se bo vtisnila v naše ljubeče srce podoba tega neskončno lepega Boga. Kjer je pa enkrat zavladala ljubezen, tam vscvetó brž vse druge čednosti, taka duša je — popolna.

5. In kako blažilna je misel na vsepričučnost božjo! Je že tako na zemlji: naj se svet obrača in vrti, kakor hoče, — »v dolini solz zdihujemo«. Vsak ima svoje križe, vsaj križce. Ali misel na Boga, ki vé natančno koliko trpimo in ki vsako voljno trpljenje zapiše z zlatimi neizbrisnimi črkami v knjigo življenja, nas tolaži, češ, saj pride za vse to po tem revnem življenju rajski dan večnega plačila. Z druge strani je pa voljno prenašano trpljenje zopet sicer grenko ali preuspešno zdravilo za našo dušo.

Kamorkoli torej pogledamo, povsodi vidimo, da imamo res vsestranskih koristi od te vaje.

In kako se ta vaja opravlja? — Najbolje tako-le:

Prvič si predočimo z dejanjem vere, z mislijo, kako je Bog zdaj ravno tam pričuoč, kjer smo, s svojo vsevidnostjo in vsevednostjo. Pri tem si čisto nič ne mučimo glave in domišljije (fantazije), da si v njej ustvarimo nekako podobo tega vsepričučega Boga. To bi bilo nespametno in nemodro. Kakor se pustimo lepo in mirno od solnca razsvetljevati in greti, ne da bi vanj gledali, tako tudi živimo v vedni zavesti božje vsepričučnosti, ne da bi si možgane natezali in glavo ubijali, kakšen da je Bog.

Drugi zopet tako delajo, da mislijo

na Boga, kako je pričuoč v njihovem srcu, v njihovi duši. Nekateri sverniki so tako delali. In res, če kje, potem je Bog pričuoč v najlepši izmed vseh stvari, v pametni človeški duši. Tu, v tihi samotni kapelici svojega srca, tukaj molijo bogoljubne duše svojega Boga, govore ž njim, na ta način žive v njegovi vsepričučnosti.

Tretjič se živi v božji vsepričučnosti na jako koristen način tako, da v vseh stvarih obdajajoče nas narave vidimo odsev te ali one božje lastnosti, izraz te ali one verske resnice. Posebno sv. Frančišku Saleškemu se je bila ta vaja zelo priljubila. Če je videl kje lepo, okrašeno cerkev, je vzdihnil: »Mi smo živi tempelj živega Boga. Oh, da bi bile tudi naše duše s čednostmi okrašene!« Pri neki sliki je rekel enkrat: »Nič lepšega, kakor duša, ustvarjena po podobi božji!« Ob pogledu na lep vrt: »Oh kdaj bo vrt našega srca zasajen s cveticami in poln sadja, urejen, oplet in obdelan! Kdaj bo vendar zagrajen in zaprt za vse, kar ni všeč nebeškemu vrtnarju!« Ob bistrem studencu je vzkliknil: »Kdaj bomo vendar imeli v svojem srcu studenec žive vode, ki teče v večno življenje! Kako dolgo se bomo še obračali od studenca življenja in se napažali iz kalnih studecev tega sveta!« — Kdor jako pojmuje naravo, za tega je svet res odprta knjiga o Bogu, nekako drugo sv. pismo, ki mu govori neprestano o Bogu.

Kakor je komu bolj všeč, kakor mu najbolj koristi in posebno kakor mu svetuje dušni vodnik, tako naj pa opravlja to vajo.

Cetrtrič pa že iz vsega, kar smo dozdaj povedali, vsakdo lahko razvidi, da še ni zadosti, če le hladno mislimo na vsepričučega Boga, tudi srcu in volji moramo dati besedo, da se izlijeta v različna čuvstva, razne kratke molitvice itd. N. pr.: »O Bog, predragi Bog, raje umreti kot tebe žaliti!« — »O Bog, kaj je svet in kdo si Ti!« — »Da bi mogel Tebe spoznati, da bi mogel sebe spoznati!« — »O Bog, vse iz ljubezni do Tebe!« — »To-le trpljenje, o Jezus, v zahvalo za Tvoje trpljenje in Tvojo smrt« itd.

Hej, dragi bogoljub, tako in s takšnimi zlatimi nitkami se tké ženitninska obleka za

nebeško svatovščino. Moli mnogo vsak dan na ta način in pa delaj, izpolnjuj svoje stanovske dolžnosti, in z velikimi koraki se boš bližal bolj in bolj popolnosti.

In kolikokrat na dan naj se postavimo v duhu v božjo vsepričužnost? Čim večkrat, tembolje! Izprva bo šlo bolj počasi in manjkrat, potlej pa vedno lažje in večkrat. Toda brez dušnega nepokoja, brez napora v živcih in možganih, mirno in naravno, brez suženjskega strahu pred Bogom, ampak z zaupljivo ljubeznivostjo do njega. Pa res! Kako si nekateri nespametno

in čisto napačno predstavljajo Boga! Skoraj nič drugače kot strogega nadzornika naših dejanj in opuščanj, ki si v sveti jezi vse dobro zapomni, karkoli opazi kaznivega pri nas. In taki se potem Boga le bojé in bojé in nič kot bojé. Ne, Boga si moramo predstavljati kot najboljšega svojega očeta, če ne, mu krivico delamo. Kakor otrok z očetom moramo občevati z njim, polni ljubezni in zaupljivosti. Potlej bo v resnici eno najboljših sredstev v dosego popolnosti misel:

Bog me vidi!

Dr. Ant. Zdešar.

Rajši umreti, kakor lagati!

Eden najslavnejših junakov, ki so se odlikovali v tirolskih bojih proti Napoleonu ravno pred sto leti, je bil Peter Mayr, krčmar ob reki Mahr. Ko so Francozi po krvavih bitkah si osvojili Tirolsko, so razpisali tudi nagrado na glavo tega vrlega moža, ki se je boril proti sovražniku do zadnjega. Drugi vojvodi tirolski so večinoma pobegnili na avstrijska tla, a Peter Mayr se ni mogel ločiti od rodni tal. Njegova družina je pobegnila v planinsko koč; on sam pa se je skrival ali v lastni hiši, ali pa v kaki sosedni koči. Dalj časa je ostal sovražniku prikrit; niso ga mogli dobiti v pest. Ker je bil pa preveč nepreviden, so zvedeli Francozi za njegovo skrivališče. Brez odloga so poslali nanj oddelek vojakov, ki ga je uklenil ter izročil generalu Baraguay. Ta general je imel blago srce ter bi bil rad prizanesel možu,

katerega je visoko spoštoval. Zahteval je od njega le izjavo, da ni vedel za odločno povelje podkralja z dne 12. novembra, s katerim je ta veleval odložiti orožje; tako bi se mogla ponoviti sodna razprava, pri kateri bi bil Peter Mayr oproščen. Skoraj vsak bi se oprijel te zadnje rešilne bilke. Toda Peter Mayr je bil drugačen mož. Njemu je bila laž zoprna, lahko bi z malim grehom rešil življenje, a ni hotel. Kot vesten mož je izjavil, da mu je bilo znano povelje podkralja. Umrl je kot mučenec resnice za svojo preskušeno domovino! Tako junaštvo in ta velikodušnost morata pri vseh ljudeh vzbuditi občudovanje in spoštovanje.

Ta vrli junak te uči glasno: Ljubi resnico, sovraži laž! Skleni tudi ti: »Raje umreti, ali vsaj rajši kako škodo, težavo, sitnost prestati, kakor lagati.«

Teotim.

Različna umirajoča.

V 18. stoletju je vladal v Avstriji cesar Jožef II. Imel je ob strani ministra kneza Kavnic (Kaunitz), ki je z vsemi močmi podpiral proticerkvene namene svojega vladarja. Minister Kavnic je živel v prijateljstvu z Voltérjem, tistim nesrečnežem, ki je že v svojih mladih dneh prisegel, da hoče krščanstvo uničiti. Veri in cerkvi je Kavnic že zgodaj obrnil hrbet. Ta mož je imel stra-

šansko bojazen pred smrtjo; bal se je vsake malenkosti, ki bi mu mogla povzročiti smrt; imel je strah pred najmanjšim prehlajenjem. Če se je podal v cesarski grad, so morala biti zaprta vsa okna tistih sob, skozi katere je šel, in to celo poleti. Po zimi ga kar ni bilo spraviti iz gorkega stanovanja. Celo cesar ga je moral na njegovem domu obiskovati ali pa z njim pismeno obravnavati. Bog

obvaruj, da bi si drznil kdo v njegovi navzočnosti izgovoriti le besedo: smrt. Ako je kak uradnik njegovega ministrstva umrl, mu tega niso smeli povedati naravnost. Ako je knez končno vprašal, zakaj ta in ta več ne pride v urad, so mu njegovo smrt takole naznanili: »Svetli knez, ta ne bo prišel več.«

Ta strah pred smrtjo je Kavnica tembolj mučil, kolikor bolj se mu je bližala smrt. Ko je legel na smrtno posteljo in ni bilo nobene upanja več, da bi ozdravel, je poklical enega svojih sinov, lahkoživca, ki se je slučajno takrat mudil na Dunaju ter ga ves obupan vprašal, nima-li tudi on nobene tolažbe več zanj? Lahkoživi sin, ki pač ni bil sposoben tolažiti umirajočega, je skomiznil z rameni ter dejal malomarno: »Oče, jaz ne vem nobene.« Po teh besedah je stari Kavnic bolestno zaječal ter se ihteč obrnil v steno. Umrli je v obupu, kakor njegov prijatelj, bogotajec Voltér.

* * *

V mestu Tulúz v južni Francoski je nedavno umrl francoski general Salignak-Fenelon, poveljnik 17. francoskega vojnega zbora; bil je plemenitega rodu; proslavil se je z junaškimi čini v bitkah; odlikoval se je kot veren kristjan. Neko nedeljo meseca decembra so ga napadle velike slabosti; prečul je noč v hudih mukah; pokazala so se prva znamenja bližajoče se smrti. General je poklical zdravnika ter ga je vprašal, kako je ž njim?

»Gospod general, ali imate pogum?«

»Gotovo; jaz ne poznam strahu.«

»Dobro; povedati vam moram: vaše življenje je pri kraju.«

»Ali bom umrl še danes?«

»Še danes, gospod general!«

»Ali prav kmalu?«

»Znabiti še ta večer; prepovedal sem vam zadnjo soboto, da ne smete iz sobe.«

»Tc je bila moja dolžnost; moral sem jo izpolniti.«

General je po tem razgovoru takoj poklical gospoda župnika od sv. Štefana, se je z živo vero spovedal, prejel pobožno sv. popotnico ter sv. poslednje olje. Kmalu se je pričel smrtni boj, pred katerim je umirajoči ostal popolnoma miren. S sklenjenima rokama je Bogu izročil svoje življenje; med najhujšimi mukami je zaklical: »O moj Bog, reši Francijo! Moj Bog, otmi me!« Plakajoč so stali poleg umirajočega žena in otroci; milo jih je poprosil odpuščanja, če jih je kedaj razžalil. Naposled jih je slovesno blagoslovil. Njegova žena mu je govorila o otrocih, ki so jima že umrli in bodo gotovo njemu — dobremu očetu — prišli iz nebes nasproti. Ko so postale bolečine strašne, ga je želela potolažiti tako-le: morebiti še ozdraviš, dragi soprog, saj jih toliko moli zate!

»O ne, ne,« je odgovoril umirajoči general, »jaz sem že žrtvoval svoje življenje Bogu.«

Spregovoril je še nekaj besedi svojemu adjutantu in soprogi ter je mirno in vdano izročil svojo blago dušo Stvarniku v roke.

Taka je smrt krščanskega junaka. Ali ne želiš tako umreti tudi ti?

Teotim.

Ustanovitev kitajskih misijonov.

Kitajska država (Kina) ima med vsemi državami na svetu največ prebivalstva. Po najnovejšem preiskavanju se je dognalo, da

prebiva na Kitajskem okoli 330 milijonov ljudi, torej več kot petina vsega človeštva ali sedemkrat toliko kot v našem cesarstvu.

Kitajci imajo zelo staro omiko. Celo vrsto iznajdb so poznali prej kot pri nas v Evropi, kakor papir, tisk, porcelan, plinovo razsvetljavo, kompas, smodnik, topove, celo nekake brzostrelke itd. Ker pa stoletja in stoletja ni bilo nič pravega napredka in je vse nekako okamenelo, so jih Evropejci prehiteli. Zadnji čas pa so se začeli Kitajci spet gibati in prenavljati zlasti šolstvo in armado. Ne bo več dolgo, ko se bo mednarodni položaj bistveno spremenil. Iz tega se vidi, da so kitajski misijoni zelo važni, morda najvažnejši za sveto Cerkev.

Prvi misijonarji so prišli na Kitajsko v 7. stoletju po Kristusu, vendar ni o njihovem delovanju natančnih poročil. V 13. stoletju so poskušali frančiškani pripeljati Kitajce v sv. Cerkev, toda njihove uspehe je uničilo preganjanje. Odslej je bilo tujcem prepovedano prestopiti kitajsko mejo. Misijonarji niso mogli več priti na pomoč uničenim misijonom. Kitajci so se jih bali, ker so mislili, da so ogleduhi portugalskih in španskih mornarjev. Leta 1575. so vjeli Portugalci nevarnega kit. morskega roparja in ga izročili kit. oblasti. Za to jim je dal kitajski cesar na jugu svoje države ozek polotok, kjer so sezidali mesto Makao. To mesto je postalo zdaj glavna opora vseh vzhodnoazijskih misijonov. Tu so ustanovili jezuiti misijonišče, v katerem so se učili mladi misijonarji kitajskega jezika in navad, pa tudi visokih znanosti, da bi mogli vplivati na priprosto ljudstvo in na visoke stanove.

»O skala, skala! Kdaj se boš odprla, skala?« je vzdihoval predstojnik misijonišča, kadar je gledal na bližnje kitajske griče onostran meje, ki je bila tujcem še vedno zaprta. Pa že prvemu misijonarju iz tega misijonišča se je posrečilo prebiti skalo. Bil je to p. Ruggieri (Rudžeri). Temu je dovolil kvangtungski podkralj, da sme priti za eno leto v Kanton, da se nauči mandarinskega jezika. V tem času je podkralju potekla službena doba. Nov podkralj je prišel v Kvangtung. Njegovo naklonjenost si je pridobil Ruggieri s svojo učenostjo, še bolj pa z bogatimi darovi. Z njegovim dovoljenjem je sezidal v Kantonu hišo z javno kapelo in po-

klical še štiri jezuite v deželo. Tako je nastala prva misijonska naselbina na Kitajskem.

Podkralju je službena doba potekala. Ker se je bal, da bo njegov naslednik pregnal Evropejce iz dežele, jim je svetoval, naj se sami umaknejo v Makao. V zapisnik, ki ga je moral izročiti nasledniku, pa je dal zapisati, da so prišli k njemu učeni možje iz zahoda, da se nauče kitajskih postav in navad. Nekaj časa da jih je pustil v deželi, potem pa jih je izgnal, da bi se ne pregrešil proti državnim postavam. Novi podkralj je zapisnik prebral in postal radoveden. Poklical je misijonarje v svoje glavno mesto Čauking, kjer jim je pripravil lepo stanovanje in sezidal cerkev. Poleg tega jim je dal potni list, s katerim so mogli neovirano potovati po celi državi. Krščanstvo se je začelo širiti.

V tem času so poklicali Ruggierija v Evropo, da poroča papežu in španskemu kralju o svojem misijonskem delovanju. Ruggieri ni dosegel tolikih uspehov kot sveti Frančišek Ksaver, ki je spreobrnil toliko poganov, da mu je roka omagovala pri krščevanju. On in njegovi tovariši so morali namreč spisovati razne znanstvene razprave, obiskovati mandarine in jih sprejemati, napravljati zvezdoslovne aparate (priprave), risati zemljevide, učiti se kitajskih znanosti in navad itd. S tem so izgubili veliko časa, ki bi ga mogli sicer porabiti za oznanjevanje sv. vere. Vendar je bil ta način delovanja edino pravi. Misijonarji so smeli samo zaradi svoje učenosti prebivati na Kitajskem. Največ vredno je bilo pa to, da je dobila katoliška vera precejšen ugled pri Kitajcih. Prej so jo imeli za sramotno, poniževalno in beraško vero. Zdaj pa so poslušali misijonarja-učenjaka tudi takrat, kadar jim je razlagal verska ali modroslovna vprašanja.

Po Ruggierijevem odhodu je prevzel vodstvo kitajskih misijonov p. Matevž Ricci (Riči), rodом Italijan. Deloval je popolnoma v duhu svojega prednika. Ker so se ugledni Kitajci ogibali misijonarjev zaradi njihove priproste obleke, je slekel redovno obleko in začel nositi tako obleko, kakor je bila v navadi pri kitajskih učenjakih. Kmalu se je videlo, da je bilo to zelo pametno. Od vseh

strani so začeli prihajati k njemu učenjaki in Ricci jim je razlagal razna znanstvena vprašanja, vmes pa vpletal verska. Njegov ugled je vedno bolj rasel, zlasti potem, ko ga je obiskal podkralj sam v družbi cesarjevega komisarja in visokih državnih uradnikov. Ker pa so se podkralji hitro menjavali, ni imela ta naklonjenost posebnega pomena, dokler ni bilo za misijonarje zavetja v Pekingu, glavnem mestu cesarstva. To se je pokazalo kmalu. Ko je prišel nov podkralj v Kvangtung, je zapodil misijonarje iz svojega mesta in jim vzel hišo in cerkev. Vendar so smeli še ostati na Kitajskem. Odslej je Ricci mislil, kako bi mogel priti v Peking in pridobiti cesarja. Toda pot je bila silno dolga, zato ni bilo misliti, da bi mogel dospeti nepoznan do glavnega mesta. Prišle so še druge težave. Misijonarje je začelo nahujskano ljudstvo preganjati in trije so umrli vsled neprestanih naporov. Vendar Ricci ni obupal. Tedaj je prišel visok dostojanstvenik iz Pekinga v mesto, kjer so prebivali misijonarji. Radoveden, kakšni so slavni zahodni učenjaki, kakšne knjige in zemljevide imajo, jih je prišel obiskat. Misijonarji so ga s svojo prijaznostjo in učenostjo takoj pridobili za se. Mandarin je imel s seboj bolnega sina in Ricci se mu je ponudil, da ga hoče spremljati v Peking in mu sina ozdraviti. Mandarin je ponudbo rad sprejel in Ricci je z njim odpotoval. Ker pa se je bolnikovo zdravje le počasi vračalo, je postal praznoverni mandarin nevoljen in je Riccija na sredi pota odslovil. Nobena prošnja ni pomagala. Misijonar je komaj dobil potni list do Nankinga. Ko je prišel po mnogih težavah v to mesto, je našel preprosto stanovanje. Tu je zvedel, da je eden najvišjih uradnikov v mestu veliki mandarin Hiu, njegov nekdanji znanec iz Kantona. Brž ga je šel obiskat. Hiu je bil v začetku vesel, da vidi zopet svojega prijatelja; toda Riccijeva prošnja, da bi smel ostati v Nankingu, je naredila konec prijateljstvu. Mandarin, prava kitajska duša, se je prestrašil nevarnosti, v katero bi se podal, ako bi sprejel tujca v svoje varstvo. Zato je misijonarja prijazno odslovil, takoj za njim pa poslal vojake, ki so obstopili njegovo sta-

novanje, ga vjeli, hišnega gospodarja pa do krvi pretepli in mu zagrozili s smrtjo, ako tujcu takoj ne odpove stanovanja. Tako je bil Ricci v velikem mestu brez prijatelja in varstva. Ni mu kazalo drugega, kot iti nazaj v kvangtungsko deželo v mesto Čaočou, kjer so bili ostali njegovi tovariši.

Ricci pa ni izgubil upanja. Že naslednje leto (1596) je vnovič poskusil priti v Peking. Cesarski komisar, Kuang po imenu, je potoval skozi Čaočou. Ricci je bral v »Državnem listu«,¹⁾ da je bil Kuang med tem imenovan za predsednika najvišje upravne komisije, ki je podeljevala uradne službe. Takoj mu je častital k imenovanju in dobil od njega dovoljenje, da ga sme spremljati v Peking. Mandarin mu je tudi obljubil, da mu bo dal neko službo, v kateri bo popravljaj kitajski koledar. Potovanje je bilo težavno in ne brez neprilik.

V Nankingu so misijonarja spoznali in le Kuangovo ime ga je rešilo gotove smrti. Prišli so srečno v Peking. V začetku se je zdelo, da bo šlo vse po sreči. Riccija so sprejemali najvišji dvorni uradniki, ki jih je z raznimi darovi, posebno z urami, popolnoma pridobil za se. Toda njihov predstojnik je prišel na neumno misel, da je misijonar najbrž alkimist,²⁾ in je zahteval od njega, naj spremeni železo v zlato. Ricci je povedal, da tega ne more, in je s tem izgubil ves ugled. Kmalu nato se je raznesla govorica, da Ricci ni nič drugega kot japonski ogleduh. Tako je bil prisiljen zapustiti Peking in iti s Kuangom v Nanking. Zopet je bila izvršitev velikega načrta uničena.

V Nankingu je dobil misijonar s svojo učenostjo in vsled Kuangovega varstva kmalu velik ugled. Učenjaki in uradniki so začeli zahajati k njemu in kmalu jih je mnogo prosilo za sprejem v sv. cerkev. Med tem je dobil Ricci novo zbirko evropskih slik, platna, ur, zemljevidov, ogledal, optičkih instrumentov in podobnih reči, da bi jih podaril cesarskemu dvoru. Leta 1600. je šel tretjič v

¹⁾ Kitajci so že takrat imeli uraden list.

²⁾ Alkimisti so poskušali delati zlato iz nežlahtnih kovin.

Peking. Eden izmed dvornih uradnikov, ki je ravno vozil davek v glavno mesto, mu je odstopil eno od cesarskih ladij, da bi se peljal po cesarskem prekopu proti Peking. Na poti pa je izročil izdajalski uradnik misijonarja svojemu prijatelju, mandarinu Matangu, ki je Riccija zaprl in vse njegove reči zaplenil. Hotel ga je imeti toliko časa zaprtega, da bi v Peking. stvar pozabili. Potem bi misijonarja izgnal iz cesarstva, njegove reči pa sam obdržal. Pol leta je bil Ricci zaprt in je v ječi prosil Boga pomoči. Zdaj se ga je spomnil cesar sam in je hotel videti čudoviti zvonec, ki kaže ure. Hitro so poslali poslanca k Matangu, naj tujca izpusti. Tako je prišel Ricci leta 1601. v cesarsko palačo v Peking in tako uresničil veliki načrt, ki ga je veliki apostol Indije nesel s seboj v grob.

Dvor cesarja Vang-Lie-ja je bil pod vplivom cele vojske uradnikov, ki so cesarja oboževali in se mu prilizovali in skušali drug drugega spodriniti. V to gnezdo suženjskega klečeplastva zanesti evangelij ponižnosti in križa je bilo še težje kot potovanje v Peking. In res so Ricci in njegovi tovariši vzbudili zavist teh uradnikov, ki jim niso privoščili, da so prinesli toliko darov na dvor. Truma policajev je vdrla v njihovo stanovanje in jih pritirala pred sodišče. Ko je Ricci z modrimi odgovori razpršil vse dvome, so ga pustili v cesarsko palačo, kjer se je moral pokloniti najprej praznemu prestolu in potem prvemu ministru. Ta ga je zelo prijazno sprejel in poslal darove cesarju. Obenem z darovi mu je poslal v podpis tudi pisan odlok, v katerem naj bi se cesar misijonarjem zahvalil in jih poslal nazaj v Kanton. Toda cesar ni dal nobenega odgovora. Čez en mesec je minister ponovil svoj predlog. Spet nobenega odgovora. V tem cesarjevem moiku so videli nekateri uradniki znamenje najvišje nevolje in so Ricciju svetovali, naj vloži prošnjo, da bi smel ostati v Peking. Kmalu nato se je predstavil Ricciju visok dostojanstvenik in mu sporočil, da bi bilo cesarsko veličanstvo

zelo nevoljno, ako bi Ricci zapustil Peking ali celo kitajsko državo. Da bo pa mogel s svojimi tovariši stanu primerno živeti, bo dobival iz državne blagajne primerno mesečno plačo. Tak uspeh so imeli darovi. Najbolj se je zanimal cesar za ure. Ustanovil je celo poseben urad s tremi uradniki, ki so morali paziti na ure in jih navijati. Tudi cesarica-mati je hotela imeti eno tako uro. Zviti cesar je počakal, da se je stekla in jo je šele potem izročil. Seveda ni vedela zdaj njegova mati, kaj bi s tako uro počela in jo je poslala nazaj. Tako je prišla ura spet v cesarjevo last. Zdaj so spoznali uradniki, da morajo Evropejce na vsak način obdržati v Peking. Kaj bi bilo z njimi, če bi se ure potrle in obstale? Po celi državi je šla zdaj novica, da so prišli v Peking veleučeni možje iz zahoda in vse se je začelo zanimati zanje in njihov nauk.

V Peking. so zdaj Riccija na vso moč častili. Dan za dnem so prihajali k njemu visoki dostojanstveniki. Vsak je hotel biti njegov prijatelj. Učenjaki so ga obiskovali, da bi se pogovarjali z njim o znanstvu in mu pomagali pri njegovem pisateljskem delovanju. Mnogo učenjakov se je spreobrnilo. Leta 1605. je postal princ iz cesarske hiše kristjan. Še isto leto mu je sledil njegov starejši brat in še dva druga sorodnika. Tudi mati obeh princev je prejela sv. krst in z njo se je spreobrnil ves njen dvor. Ustanovila se je celo šola, kjer so se učili kitajski mladeniči, ki so hoteli postati duhovniki. Na Kitajsko so smeli prihajati tudi drugi misijonarji, ki so posnemali zgled svojega voditelja. Krščanstvo se je širilo vedno bolj.

Tako je deloval Ricci do svoje smrti leta 1610. 27 let je živel na Kitajskem in pri sodbi je mogel pokazati veliko dobrih del. Cesar je ukazal velikansko pogrebno slavnost, ki so jo vodili misijonarji. Kristjani iz najoddaljenejših krajev in najimenitnejši velikaši so izkazali umrlemu misijonarju zadnjo čast.

(Dalje prihodnjič.)

Slovenci v Lurdu.

(Konec.)

Paré-le-monial je malo mesto, ki šteje kakih 4000 duš. Drugih posebnosti nima, ali vsaj romarjev ne zanimajo, kakor je to, kar je v zvezi s prikazanjem presvetega Jezusovega Srca, to je: kapela ali cerkev prikazanja, dalje nova bazilika Jezusovega Srca in pa evharistični muzej.

Kapela prikazanja — imenuje se navadno kapela, pa je že precejšnja cerkvena — je precej daleč od kolodvora. Treba je iti skoro skozi celo mesto, da se pride do nje. Zunaj je priprosta in ima lice prav kakor kaka samostanska cerkev. Znotraj je zelo lepa in ima mnogo altarjev. Na velikem, ki je posebno lep, je slika prikazanja: blažena Marija Marjeta Alakok pred božjim Zveličarjem. Najdragocenejši zaklad kapele pa so sveti ostanki ali telo blažene božje izvoljenke in prijateljice, Marije Marjete. To je hranjeno v lepi stekleni omari na desni strani svetišča. Kostijene so vdlane v voščeno telo, obraz je narejen natančno po njeni sliki, oči so obrnjene v presv. Srce, katero drži v roki. Romarji pobožno poljubljajo to dragoceno relikvijo.

V tem svetišču torej smo se zbrali lurški romarji v sredo, 20. maja, ob kakih 10. zjutraj in imeli božjo službo. G. Ignacij Valentinčič, dekan iz Komna, je imel navdušen govor o božjem Srcu, ki se je v tej kapeli razodelo, duhovniki smo opravili sv. maše in verniki prejeli sv. obhajilo. — Nasproti kapeli je hotel Sacre Coeur (sv. Srca); tam smo se po opravljeni pobožnosti zbrali in obedovali. Po končanem obedu pa takoj spet v cerkev, kjer so imeli kratek nagovor gospod knezoškof in nato smo v močnem zboru zapeli litanije Jezusovega Srca.

Le malo časa smo imeli ogledati si milostni kraj in nato je bilo večini treba, da odrine zopet nazaj. Pogledali smo tudi v baziliko, veliko cerkev Jezusovega Srca, ki stoji blizu milostne kapele na desno. Dalje muzej, ki je istotako nedaleč proč na levo za voglom. Tu so hranjeni mnogi znameniti in častiti spominki, ki merijo na češčenje presv. Rešnjega Telesa in Jezusovega Srca. slike, kipi, zastave in drugi sveti predmeti. Prav vredno je ta muzej pogledati, ker se podoben ne vidi nikjer drugod; žalibog, da smo imeli premalo časa, da bi si bili mogli posamezne predmete natančneje ogledovati in bi jih mogel obširneje opisati.

Ker malo mesto Pare-le-monial ne more prenočiti toliko potnikov, kolikor je nas bilo, moral se je večji del romarjev še tisti dan vrniti nazaj v Lijon. Manjši del pa je ostal tam čez noč, imel drugo jutro tam svoje sveto opravilo in se nato hitro podal za večjim oddelkom v Lijon.

Večji oddelek je torej dospel v Lijon proti večeru. Na kolodvoru je bila zopet precejšna težava urediti ljudi in njih robo, da so se razdelili po raznih hotelih. Prvi razred je imel svoj stan v hotelu Univers blizu glavnega kolodvora. Kolodvorov ima Lijon menda devet.

Lijon (Lyon) je za Parizom največje francosko mesto, ki ima prebivavcev pol milijona. Mesto je krasno, velemožno. Skozi tečeta po dolgosti dve veliki reki Rona in Saona, ki delita mesto na tri dele, pod mestom se pa zlivata skupaj. Ravno ti dve reki dajeta Lijonu posebno lepoto. Lijon je kraj pridelovanja in izdelovanja svil. Blago za našo cerkveno obleko je večinoma tukaj doma.

Razume se, da ima tako mesto mnogo znamenitosti in zanimivosti, česar pa mi romarji nismo imeli časa nadolgo ogledovati. Lepa in velika je gotška stolna, sv. Janezu Krstniku posvečena cerkev, ki stoji ob Saoni. V njej se hrani v neki kapeli na desni strani nestrohnjeno srce sv. Vincenca Pavlanskega v dragoceni posodi.

Nad njo na visokem bregu pa ponosno stoji druga, še krasnejša cerkev, ki je bila posebno cilj nas, romarjev. To je Notre Dame de la Fourviere — naša ljuba Gospa Furvijska. K tej veličastni cerkvi smo hiteli zgodaj zjutraj iz svojih stanovanj, v Paré zaostali romarji pa so pozneje za nami prispeli. Žična vpenjača (strma železnica) vodi po visokem bregu do cerkve.

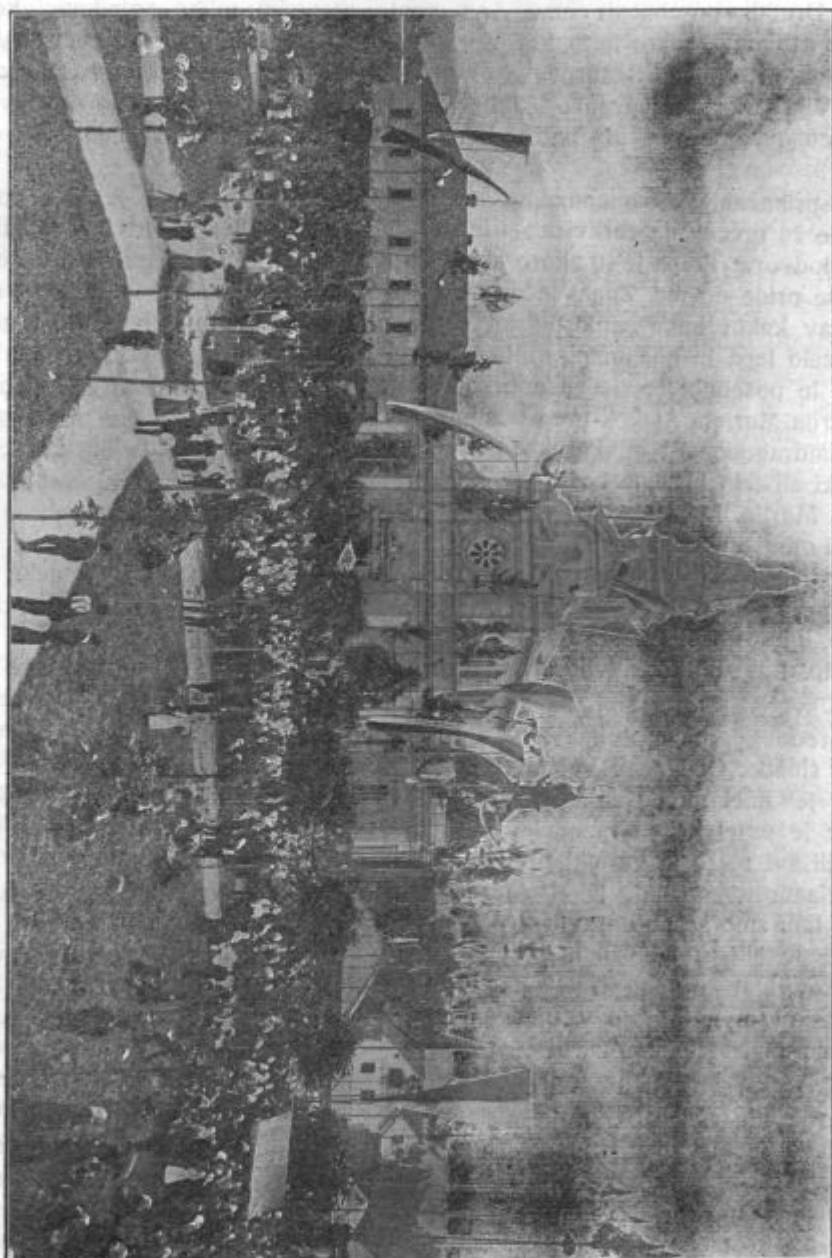
Cerkev, bazilika, sama je prekrasna stavba. Zidali so jo bogati lijonski trgovci iz oblube leta 1870. za časa velike vojske med Francozi in Nemci. In res, nemška vojska, ki je Francoze hudo pobila, ni prišla do Lijona. Dolga je cerkev 86, široka pa 35 metrov. Na vseh štirih voglih ima po en stolp, ki nosijo imena po štirih poglavitnih dejanskih čednostih. Na strani je pa še poseben stolp ali zvonik, v katerem je 13 zvonov, na vrhu njega pa velik kip Matere božje. Cerkev deli 16 marmornatih stebrov v tri ladje. Vsa cerkev je znotraj bogato pozlačena; in pra-

vijo, da zasluži znotraj ime »hiša zlata«, zunaj pa »stolp slonokosteni«. Pod cerkvijo je druga velika, podzemeljska cerkev (kripta), ki pa še ni popolnoma izdelana.

Po končani božji službi smo z vrha ogledovali mesto, ki leži gledalcu pred nogami. Opolodne je bilo treba biti v hotelu pri kosilu, in ob dveh odriniti naprej, oziroma nazaj proti domu.

Brezje na dan kronanja Matere božje.

Na angelsko nedeljo je 2. obletnica kronanja.

V tej prekrasni hiši božji smo se zbrali; duhovniki so najprej odmaševali tihe sv. maše, potem smo pa imeli skupno službo božjo. Priđigo je imel tukaj gosp. moravški dekan Janez Bizjan o Mariji — kraljici zmagoslavni. Nato so škof maševali, pevci naši pa lepo popevali.

Ker je mesto tako veliko, cerkev furvijska daleč od kolodvora, hoteli po mestu raztreseni, smo se opravičeno bali, da bomo tukaj nekaj romarjev pustili; in prav nič čudnega bi ne bilo, če bi jih bilo kakih 20 tam zaostalo. Pa hvala Bogu, vse je šlo gladko, — ne enega ni manjkalo.

V mogočnem polkrogu se je zavil vlak okolu mesta, da smo si ga mogli še od strani malo ogledati, in potem smo drdrali za reko Rono gori en čas po ravnini, čez dalj časa pa prišli zopet med soteske, med gorovje, in kmalu smo bili zopet v svobodni Švici. V Genfu smo zopet prestopili v švicarske vozove. Kmalu nato nas je objela noč.

Bila je že enajst zvečer proč, ko smo prispeli v Lucern, katerega smo se tje grede za malo časa dotaknili. Dosti hitro smo se pospravili po hotelih. Hotel Union, v katerem nas je bilo mnogo, je jako eleganten.

Lucern je ne posebno veliko, pa prelepo mesto. Ima svojih 30.000 prebivavcev. Leži sredi med visokimi gorami: Rigi, Pilat, Stanserhorn itd., ob obali štirikantonskega jezera, ki sega prav noter v mesto, kar daje mestu posebno lepoto. Hiše in ulice so zelo lične, velikomestne, lep drevored ob jezeru, in kar mi je posebno dopadlo, hiše bogate s cveticami okrašene. Ker je bil še dan lep, je bilo reš nekaj rajskega bivati tam ob jezeru.

Božjo službo smo imeli v cerkvi sv. Leodegarja, do katere se gre po visokih stopnjicah in ima dva špičasta zvonika. Pridigo je imel tukaj g. knezoškofov tajnik Karol Čerin. Pri sv. maši škofovi je bila večja asistenca in je gorelo več sveč, ker prav ta dan je bilo 10 let, kar so škof nastopili svojo višjepastirsko službo v Ljubljani. Orgle v tej cerkvi so posebno velike, menda ene največjih na svetu, piščali debele kakor žrdi; pa naš organist se je na njih prav dobro obnašal. — Opoldne je v veliki dvorani hotela Union kamniški gospod dekan v imenu romarjev pozdravil škofa v izbranih besedah in čestital k desetletnici.

Ob eni popoldne smo se odpeljali naprej in se vozili skozi Švico, mimo krasnih jezer, skozi Predarlško — na meji v Buchsu so avstrijski financarji bili dokaj sitni — skoz Arlberg, Tirolsko po inški dolini, in prispeli zvečer ob 11. v Inomost, kjer smo imeli zadnjo skupno večerjo. Nato je šlo ponoči čez Brenner in skoz pusterško dolino, dokler nismo prispeli okolu 7. ure zjutraj v Beljak.

Tu so nas pričakovali očetje frančiškani in nas popeljali v svojo cerkev, ki je blizu kolo-dvora. Beljak je mesto zadnjega našega skup-

nega bivanja; tu smo imeli zadnjo skupno službo božjo. Nagovor so imeli knezoškof sami in ob kratkem povzeli in poudarili glavne točke našega romanja. Duhovni vodja romanja je imel nato še zadnje svoje oznanilo in je potem pred cerkvijo razdeljeval še zadnje zgubljene in zopet najdene reči, katerih je bilo silno veliko število. Nekaj malega se še dozda ni oddalo.

Koncu sv. maše smo zapeli zahvalno pesem in — ločili so se od nas prvi romarji: Korošci in Štajarci. Na Jesenicah smo oddali Goričane, in vsaka postaja na Gorenjskem nam jih je nekoliko vzela. Glavni del pa je ob eni popoldne v soboto, 23. maja, v Ljubljani na državnem kolo-dvoru stopil na domača tla. En gorak «Deo gratias — hvala Bogu!» se nam je izvil globoko od srca, ko smo po dvanajstih dneh dolgega in nevarnega pota srečno, brez vseh nezgod, brez vsake večje zgube, vsi stali zopet na rodni zemlji! . . .

Tudi drugi romarji so bili polni hvaležnosti do Boga in polni hvale o lepem, srečnem potovanju, ter niso mogli svojim znancem dosti povedati, kako lepo je v Lurdu. Dà, blaženi so bili ti dnevi; do smrti nam bodo v prijetnem spominu . . .

S tem se poslavljam od cenjenih bravcev, posebno od dragih mi romarjev širom domovine, katerim s tem pošiljam zadnji svoj srčen pozdrav! Če dá Bog, ko poteče nekaj let, napravili se bomo na pot v sveti Lurd vdručič . . .

Ugibam še vedno, ali bi dal tale popis še posebe natisniti in izdati posebno spominsko knjižico, kakor jo izdajajo drugi narodi, Nemci, Čehi, Hrvatje. Ne bi bilo toliko potrebno, ker je potopis izšel v »Bogoljubu«; pa za prihodnja romanja bi bilo dobro, da bi imeli ta popis kot nekako vódigo v roki; sedanji romarji pa kot prijeten spomin. Hoteli bi knjižico opremiti z več podobami — če bi se izplačala . . . zastoj izdati in še plačevati povrh, to sem že poskusil, pa se človek kmalu naveliča. Če mi romarji pošljete kake glasove, kake misli o tem, če mi obljubite, da boste knjigo gotovo kupili, bom storil, — drugače ne.

Zdaj pa zdravi prijatelji — zaenkrat! Če vam bo prav, se pa čez en mesec vidimo v Dalmaciji, Bosni, Slavoniji — med brati Hrvati. —

Pismo iz Amerike.

Ker sem že osem let v Ameriki in sicer v Kanadi, vam pošljem nekaj poročil od tukaj.

Vaš list sem dobil v roke prav po srečnem naključju. Moji ženi ga je poslala sorodnica za god; pričel sem ga prebirati tudi jaz. Prvič sem ga sicer proč vrgel, toda žena mi ga da drugi dan zopet in mi reče: »Glej, ta časopis je zelo dober. Beri ga vendar ali pa vsaj poskusi!« In res sem prebral tisto številko. Zelo mi je ugajala in zdaj že vedno težko čakam, da dobim novo. Preje sem bil hud pijanec in igralec. »Bogoljub« mi je pa dal pogum za boj proti pijančevanju in igri, in danes je že štirinajsti mesec, da se srečno varujem obojega. Tukaj je zlasti igranje zelo razvito. Koliko jih ravno to napravi nesrečne za celo življenje! Na tisoče in tisoče, ki pridejo sem iskat sreče in ki bi jo morda sicer tudi dobili, jih pogubi nesrečna igra. Žalosten sem, ko vidim take razmere in da je toliko rojakov tukaj tako nesrečnih. Zato naj tudi starši in sorodniki, ki imajo v Ameriki sorodstvo, tudi oni naj jim pošljejo »Bogoljub«, in če ga ta ali oni prvič ne bo bral, ga bo pa drugič ali tretjič. In kdor bere

»Bogoljub«, gotovo se bo poboljšal, kakor sem se jaz. Kolikokrat sem delal preje obljube, da ne bom več pil ali igral, toda zastonj. Držal sem obljubo dva ali tri dni, več ni šlo. Tovariši so mi odsvetovali in rekli, da bom oslabil in to in ono. Vendar z božjo pomočjo in s pogumom, ki mi ga je dal »Bogoljub«, sem vse slabosti premagal. Preje mi je bilo deset minut predaleč k maši, sedaj mi ni dve uri. Tudi zadovoljnosti nisem preje čutil v srcu, sedaj sem pa, hvala Bogu, z lepim branjem tudi to našel. Slovencev nas je tu deset do petnajst; vendar kar sem tukaj, še ni bilo slovenskega duhovnika, le slovaški je prišel dvakrat. Zato je pač umevno, kako potreben je »Bogoljub« za nas tukaj. Zato priporočam še enkrat vsem, ki jih skrbi za svoje v Ameriki, da naj jim pošljejo »Bogoljub«. Mož bo hvaležen ženi, sin materi, sorodnik sorodniku. Tudi če bi ga prvič ne hotel brati, pozneje ga bo vseeno vzel zopet v roke in prebral vsega. Kdor pa »Bogoljub« bere, bo krenil s slabih potov in blagoslov božji bo počival na njegovem delu. A. K.

Cerkveni razgled.

Po svetu.

Sv. oče Pij X. so dokončali 4. avgusta šesto leto srečnega, od Boga blagoslovljenega vladanja — kot poglavar sv. katoliške Cerkve.

Katoliški shodl. Od 21. do 24. septembra bo v mestu Zug v Švici zboroval III. švicarski katoliški shod. — Za katoliški shod v Breslavi, od 29. avgusta do 2. septembra bodo postavili velikansko lopo, ki bo imela 6000 sedežev. Ob istem času se bodo zbrali na katoliškem shodu v Budimpešti ogrski katoličani. — Splošni avstrijski katoliški shod na Dunaju se bo pričel dne 5. septembra zjutraj in zaključil zvečer dne 8. septembra.

Strašni dogodki v Barceloni na Španskem so zopet jasno dokazali, kam meri srd in sovraštvo anarhistov in socialnih demokratov. Neugodne uspehe španskega vojaštva v boju s Ka-

bili v Maroko, so porabili, da bi zanetili nevoľjo med ljudstvom zoper kraljevo rodovino, ki je priznana odlično katoliškega življenja. Ob enem so dvignili poulično revolucijo ter so se vrgli na samostane in na redovnike. V Barceloni je bilo zažganih 38 cerkvâ in samostanov. Celo svete podobe so metali v ogenj. Mnogo redovnic je zbežalo na ta način, da so se preoblekle v moško obleko, mnogim je pa divja druhal zabranila, da se niso mogle rešiti, ampak so zgorele v ognju. Nesrečnih žrtev je okrog 120, ranjenih pa 300.

300-letnico rojstva sv. Karla Boromeja bodo obhajali v Milanu kar najslovesnejše. Cerkvene svečanosti se bodo pričele 4. novembra in se bodo nadaljevale celo leto. Meseca septembra l. 1910. bodo izpostavili telo sv. Karla Boromeja v milanski stolnici ob navzočnosti mnogo kardinalov in škofov.

Nestrpnost liberalnega občinskega zastopa v Rimu. Že več let obstoji v Rimu društvo, ki pošilja vsako leto o počitnicah bolehnih otroke revnih meščanov v zračna zdravilišča po deželi n. pr. v Rocca di Papa, kjer se taki otroci zdravijo in krepe pod nadzorstvom redovnic. Letos je pa občinski zastop otrokom javnih šol prepovedal, da bi smeli iti na letovišče, češ, da se porablja navzočnost otrok za pouk v krščanskem nauku. — Tako daleč je moč zaiti samo framašonom!

XX. mednarodni kongres na čast Najsvetejšemu. Veselo znamenje za napredek katoličanstva so veliki mednarodni evharistični shodi, ki se vrše sedaj vsako leto v tem ali drugem velikem mestu. Prvi tak kongres je bil leta 1881. na Francoskem v mestu Lille. Najveličastnejši je bil brez dvoma lanski kongres v Londonu, kjer je bilo navzočih 7 kardinalov, 15 nadškofov, 80 škofov, 20 opatov ter 7500 članov svetnega in duhovskega stanu. Letošnji kongres, ki se je vršil od 3. do 8. avgusta v slovečem mestu Kolnu, pa je prekosil vse druge. Tako veličastno in navdušeno slavlje na čast Najsvetejšemu je možno le v katoliškem Porenju in v mestu, kakor je »sveti Kolín. Mesto je bilo bogato okrašeno in v zastavah. Nad vse slovesno je bil sprejet papežev namestnik in odposlanec kardinal Vannutelli. Tolike množice Kolín še ni videl. Vsa zborovanja so bila čudovito obiskana, enako se je trlo ljudi tudi pri pobožnostih in pri svetem obhajilu v krasnih kolinskih cerkvah. Najsijajnejša točka celega kongresa pa je bila procesija z Najsvetejšim. Naval ljudi je bil tolik, kakor še nikdar poprej pri enakih prilikah; katoličani vseh dežel so bili navzoči po svojih zastopnikih. Zakramentalni blagoslov je bil na javnem trgu, kjer so postavili nalašč za to velikanski altar. — Bog daj obilo sadu!

Nekaj posebnega. Podobar Aureli v Rimu je izdelal velikanski kip sv. Antona Marija Zaccaria. Kip je visok pet in pol metra in tehta 16 ton. 16 konj je bilo treba, da so prepeljali umotvor v cerkev sv. Petra.

III. splošni shod Marijinih družabnikov je določen za dneve od 3. do 5. septembra 1909. na Dunaju. Mesto Dunaj ima samo 89 Marijinih družb; radi tega je najbolj primerno, da se kongreganisti ondi zberejo in pokažejo svojo številno moč, pa se poklonijo nebeški Kraljici in Materi, pa da se pouče, kako naj uredijo časovnim potrebam primerno svoje kongregacijsko življenje. — Posvetovanja in shodi bodo v dvo-

ranah (I. Parkring 12), slavnostno zborovanje bo pa v takozvanem »Musikvereinssaal« (I. Dumbagasse). Pisma za oglašenje itd., naj imajo naslov: Tajništvo za shod Marijinih družb. Wien, I., Singerstraße 22. — Dne 5. septembra se pa začne na Dunaju katoliški shod.

Pobožnost Srca Jezusovega v Avstraliji. Med avstralskimi katoličani je izredno razširjeno češčenje presv. Srca Jezusovega. Ni je skoro cerkve — tako piše nemški misijonar iz mesta Sydney, — kjer bi to češčenje ne bilo že udomačeno, kjer bi ne imeli altarja ali pa vsaj podobe Srca Jezusovega. Vsak prvi četrtek v mesecu imajo od 8. do 9. ure zvečer takozvano sveto uro. Altar Srca Jezusovega se bogato okraši, prižge se pri njem veliko luči, ljudstvo pa kleči, zatopljeno v pobožno molitev. Vsak prvi petek je skupno sv. obhajilo za šolske otroke, moške in žene pristopajo k sv. obhajilu vsako prvo nedeljo. Člani Marijinih družb prihajajo k mizi Gospodovi ogrnjeni z volnenim plaščem višnjevaste barve.

V cerkvi sv. Petra v Rimu bodo morali popraviti marmornati tlak, ki je vsled stalnih težkih odrov in tribun precej zdelan. Sv. oče Pij X. so obljubili prispevek 100.000 lir. Delo bo trajalo več let in bo stalo okrog 400.000 lir.

Najstarejši duhovnik na Nemškem, župnik Stanislav Machovski v škofiji Kulm, je umrl dne 21. julija v starosti 102 let.

Po domovini.

Duhovske izpremembe v ljubljanski škofiji: Č. g. Frančišku Žvan, kapelanu pri Sv. Jakobu v Ljubljani, je radi bolehnosti dovoljen daljši dopust. Premeščeni so čč. gg. kapelani: Frančišek Gaberšek iz Postoine za župnega upravitelja v Šmihel pri Žužemberku; Anton Gole iz Polja v Trziču; Valentin Jerše iz Škocijana pri Dobravi v Poljane nad Škofjo Loko; Janez Klavžar iz Starega trga pri Ložu v Škocijan pri Dobravi; Vinko Kavčič iz Trebelnega v Stari trg pri Ložu; Frančišek Zorko iz Smlednika v Košano; Martin Droč iz Iga v Radovljico; Frančišek Vovko iz Št. Vida nad Ljubljano na Vrhniko; Anton Tomelj z Bleda v Št. Vid nad Ljubljano; Alojzij Jerič iz Radeč pri Zidanem mostu v Stari trg pri Poljanah; Valentin Zupančič iz Mokronoga na Dovje; Frančišek Majdič iz Polhovega Gradca na Vače; Josip Bambič iz Poljan nad Škofjo Loko v Polhov Gradec; Alojzij Kurent iz Trebnjega v Krško; Janez Noč iz Št. Janža v Trebnje; Janez Jaklitsch iz Črmošnjic v Altlag; Janez Prijatelj iz Trziča v Polje; Janez Kovač iz

Altлага in Tomaž Klinar iz Novega mesta za prefekta v zavod sv. Stanislava; Frančišek Kerhne iz Toplice k sv. Jakobu v Ljubljani; Anton Demšar iz Šmartina pri Kranju v Toplice. — Nameščeni so č. gg. semeniški duhovniki: Frančišek Skvarča v Črmošnjicah; Leopold Perme kot kapelan v Postojni; Frančišek Žitnik v Mokronogu; Frančišek Golmajer v Trnovem pri Ilirski Bistrici; Jožef Anžič v Šmartin p. Kranju; č. gg. novomašniki: Janez Šešek na Trebelnem; Frančišek Zabret na Bled; Andrej Zupanc v Radečah pri Zidanem mostu; Ant. Črnugelj v Št. Janžu; Anton Šifrar v Senožečah. Nemški viteški red je premestil P. Gregorja Cerar iz Podzemlja v Metliko in P. Pavlina Bitnar iz Ljubljane v Podzemelj. — Č. g. Matija Noč je premeščen od Sv. Trojice v Tržišču v Predoslje. — Na novo so še nameščeni č. gg.: Josip Gnidovec kot kapiteljski vikar v Novem mestu; Andrej Kopitar kot kapelan v Kočevju; Jakob Omahna kot kapelan pri Sv. Trojici v Tržišču. — Upokojeni duhovnik č. g. Viljem Paulus se je nastanil v Izlakah pri Zagorju. — Župnija Podbrezje je podeljena č. g. Venc. Vondrašek, župniku v Ambrusu; za župnijo Goriče je prezentiran č. g. Jernej Zupanec, župnik v Motniku; za župnijo Lesce pa č. g. I. Lovšin, župnik v Rakitni. Premeščeni so nadalje č. gg.: A. Brecljnik iz Semiča na Ig; J. Gostiša iz Radoljice v Horjulj, Friderik Rodič iz Črnomlja v Semič; J. Miklavčič iz Horjulja v Smlednik. Sem. duhovnik č. g. J. Anžič pride za kapelana v Šmartin pri Kranju. — V začasni pokoj je stopil č. g. Fr. Žvan, mestni kapelan pri sv. Jakobu v Ljubljani. — Premeščeni so še č. gg. kapelani: Ivan Baloh iz Dobropolj v Staro Loko; Ivan Mikuš iz Stare Loke v Škofio Loko; Andrej Orehek iz Ribnice v Dobropolje, Matej Dagarin iz Št. Jerneja v Ribnico. Nameščen je č. g. novomašnik Peter Likar za kapelana v Št. Jerneju.

Osebnosti. Na novo so nastavljeni v lavantinski škofiji kot kapelani č. gg.: Mihael Kos v Ljutomeru (II), Janez Razbornik pri Sv. Martinu na Pohorju, Mihael Barbič pri Sv. Juriju ob južni železnici (II), Franc Škof v Marenbergu, Jožef Pintar v Makolah. — Prestavljeni so č. gg. kapelani: Frid. Ratej od Sv. Ilja pod Turjakom k Sv. Juriju ob Ščavnici (II), Alojzij Musi iz Poljčan k Sv. Ilju pod Turjakom, Alojzij Kramaršič iz Makol na Remšnik, Ivan Alt iz Marenberga v Poljčane, Anton Penič od Sv. Ruperta nad Laškim v Žitale. — Zopet nastavljen je č. g. dr. Anton Jehart kot drugi kapelan v Starem

trgu. — Župnik v Špitaliču je postal č. g. Ivan Goričan, dosedaj kapelan pri Sv. Lenartu v Slovenskih goricah. — V začasni pokoj je stopil č. g. Fr. Lovrenko, kapelan v Žitalah.

Duhovniške izpremembe na Goriškem. Č. g. Fran Cerv, vikar na Grahovem, je stopil v pokoj. Na njegovo mesto je imenovan č. g. Nikolaj Sedej, dosedanji kapelan v Podmelcu. Novomašnik č. g. Leop. Cigoj pride za kapelana v Dornberg. — Č. g. Poljšak, vikar pri Sv. Tomažu je toliko okrevljal, da zopet mašuje. — Vikarijat Sv. Tomaž oskrbuje začasno vikar iz Lokavca, č. g. Črnigoj. — Č. g. Andrej Mesar, vikar, je stalno vpokojen in biva v Lokavcu.

Romanje štajerskih Slovencev dne 26. julija na Brezje je krasno uspelo. Vozili so trije posebni vlaki. Na celjskih dveh vlakih se je pripejalo 2400, z brežiškimi pa 827 romarjev. Vozovi so bili okrašeni z zelenimi vejicami. V Ljubljani je pozdravil romarje tajnik osrednje S. K. S. Z., č. g. Fr. Traven, ob izstopu iz vlaka na Otočah pa državni in deželni poslanec Pogačnik. Ljudstvo je nato odhitelo na Brezje, kjer se je ob pol 2. popoldne vršil slovesen vhod. Ob treh popoldne je pridigal zdolski g. župnik Šoba, ob 6. pa državni in deželni poslanec dr. Korošec, nakar je sledil blagoslov in slovesni izprevod z gorečimi svečami. Bil je to najkrasnejši prizor. V torek je propovedoval ob 6. uri zjutraj č. g. župnik Fr. Gomilšek, ob 8. pa č. g. župnik J. Potovšek. Okoli 1800 romarjev je obiskalo tudi Bled. Popoldne so se romarji zopet vrnili v svojo domovino.

Novo naselbino č.č. redovnic uršulink so otvorili meseca julija v Idriji. Knezoškof dr. A. B. Jeglič so o priliki birmovanja blagoslovili kapelo in samostansko poslopje. Za mesto Idrijo bodo redovnice velikega pomena, ker bodo pomagale pri izobrazbi deklic. Na jesen bodo pričele z otroškim vrtecem in z gospodinjsko šolo.

Protialkoholna zveza duhovnikov šteje 115 članov. Člani sami se zdrže popolnoma ali vsaj deloma alkoholnih pijač, dolžnost pa imajo tudi, da snujejo povsod protialkoholne krožke po Marijinih družbah, med otroci in v drugih organizacijah. Izšle so posebne sprejemnice. Za načelnika je bil izbran prelat A. Kalan, za tajnika pa šentjakobski kapelan Fr. Kerhne.

Nagla smrt. Umrl je nenadoma dne 26. julija v bolnišnici v Kandiji č. g. Stanko Peharc, župnik v Črnomlju. V Kandiji je prestal hudo operacijo, bil je že docela zdrav in lel je zopet maševati. Na smrtni dan je še opravil daritev svete

maše, se je izprehajal, bil pri skupnem kosilu. Med obedom pa je nekoliko bledičen vstal in se je poslovil z besedo: »Z Bogom!« Dva brata sta hitela za odišlim župnikom, ker so vsi slutili, da ga utegne kaka slabost napasti. In res, dohitela sta ga pred sobo, ležečega na tleh. Vsa zdravniška pomoč ni nič izdala. Nič ni moglo okrepiti pojemajočega srca. Vzdihi je parkrat: »Umrli bom, Jezus odpusti mi grehe!« Prejel je v naglici še sv. odvezo in sv. poslednje olje. Nepričakovana smrt čvrstega, mladega, delavnega in povsod priljubljenega g. Stankota Peharca je potrla vse, ki so ga poznali kot zvestega prijatelja. Več let je služboval tudi v Stari Loki, kjer je užival splošno zaupanje in ga imajo še vsi v najboljšem spominu! — Bog daj mir njegovi duši!

Duhovne vaje. Koncem avgusta se bodo zbrali v Št. Vidu v zavodu sv. Stanislava naši dobri učitelji, kjer bodo imeli duhovne vaje. Liberalno učiteljstvo bo sicer zabavljalo, pa kdo se danes zmeni zanje! — Čim več učiteljev bo v Št. Vidu, tembolje za bodočnost našega naroda. — Začetkom septembra bodo imele pa gospodične učiteljice duhovne vaje v ljubljanskem uršulinskem samostanu.

Apostolstvo sv. Cirila in Metoda. Odbor je preskrbel lepe sprejemne podobice s kratkim pojasnilom o namenu in sredstvih Apostolstva in sprejemne knjižice, v katerih je ponatisnjen oklic, objavljen v »Škofijskem Listu«. Gg. duhovnike, ki bodo vpisovali ude, prosimo, da odboru sporoče, koliko izvodov se naj jim določi. Glede na nabiranje doneskov opozarjamo na § 3. b društvenih pravil (ki so potrjena od c. kr. ministrstva in od c. kr. deželne vlade za Kranjsko): »Za nabiranje doneskov naj se ustanovijo v župnijah skupine z nabirateljem ali nabiralko na čelu.« Sicer pa gg. poverjeniki lahko to stvar poljubno uredijo. Odbor bode preskrbel tudi nekoliko predavateljev, ki bodo na željo poverjenikov predavali o predmetih, ki so v zvezi z »Apostolstvom«. Vsa pojasnila daje tajnik in blagajnik dr. F. Grivec, Ljubljana, semenišče. — Marijine družbe in razna katoliška društva opozarjamo, naj se zanimajo za »Apostolstvo sv. Cirila in Metoda«.

Tatovi v Kopru. V noči od 16. do 17. julija so odnesli božjeropni tatovi veliko dragocenosti iz stolne cerkve v Kopru. Tabernakelj so s silo odprli in ukradli sv. posode. Vrednost ukradenih reči znaša nad 60.000 kron. Lep, star kelih iz masivnega zlata v gotiškem slogu, ki je sam vreden 40.000 K so uzmoviči poslali sicer v ured-

ništvo lista »Piccolo«, o tatovih samih pa ni nič sledu. V mestu je bilo veliko razburjenje radi tolike predrznosti.

Tomaj. Dne 2. avg. t. l. umrl je v Tomaju po štiriletni mučni bolezni č. g. Franc Svetičič, duhovnik v pok., ter bil pokopan po veleč. gospodu kanoniku-dekanu Mat. Sila dne 4. avg. v spremstvu še pet drugih duhovnikov-sokratov. Priporoča se čč. gg. sobratom v blagi »Memento«.

Darove za bolgarske misijone sprejemajo v zakristiji pri oo. Lazaristih, uredništvo »Bogoljuba« in dr. F. Grivec v Ljubljani (semenišče). Vsi darovi se takoj odpošljejo misijonarjem v namen, ki ga določijo darovalci.

* * *

Iz Škofje Loke. Pri nas je pri č. o. kapucinih vpeljan tretji red, kateri že dolgo vrsto let tiho, a plodonosno deluje. Da bi se tretji red še bolj povzdignil in razširil, ter da bi dostojno proslavili sedemstoletnico redovne obliube sv. Frančiška, so nam č. p. gvardijan preskrbeli duhovne vaje, ki so se pričele 24. julija. Vodili so jih č. o. Stanislav iz Celja. V bodrilnih svojih govorih so nam pokazali velike dobrote tega reda, ter nahuševali ljudi, da bi prav obilno pristopili v spokorni red Frančiškov. In res njihove besede niso ostale brez sadu, takoj v teh dneh je bilo sprejetih nekaj čez sto, upamo pa, da jim bodo sledili še drugi. Zato vabimo prav prisrčno vse, ki ste blizu Loke, dajte se vpisati v ta spokorni red, nikar se ne dajte odvrniti od tega. Veliko svetnih in cerkvenih dostojanstvenikov si je štel v čast, da so bili obenem ponižni otroci sv. Asiškega ubožca. Po prizadevanju č. p. gvardijana smo si oskrbeli krasno bandero, katerega je zares lepo izdelala tretjerednica naše skupščine Ivana Volgemut. Bandero ima na eni strani podobco sv. Frančiška, na drugi strani pa Marijo Brezmadežno, varihinjo tretjega reda; stane pa 1200 kron. V nedeljo po govoru je bilo darovanje, katerega se je udeležilo obilno ljudstvo. Po darovanju pa so prečastiti gospod mestni župnik ob navzočnosti č. o. provincijala ter domačih patrov blagoslovili bandero ter ga izročili njegovemu namenu, da bi zbiralo pod svoje okrilje vse one, ki si hočejo s pomočjo tretjega reda pridobiti večno zveličanje. Nato pa se je vršila procesija, katere so se udeležili ne le tretjeredniki, ampak tudi veliko drugega ljudstva. Želimo, da bi prav obilo zahajali tudi k shodom, kateri so sedaj vsako prvo nedeljo ob 3. popoldan. Zadnji dan smo pa obhajali praznik cerkvene patronice sv. Ane; bilo je ta dan tudi vedno češčenje.

Že v nedeljo zvečer so se pripeljali k nam Pre--vzvišeni ter so drugi dan bili že na vse zgodaj v spovednici, ob 8. so imeli krasen govor o presvetem Rešnjem Telesu, nato so opravili še sveto mašo, potem so ostali v spovednici do ene ure popoldne. Popoldne ob štirih je bil pa sklepni govor, katerega so imeli č. o. provincijal, ter so z ganljivimi besedami prosili ljubega Jezusa sv. blagoslova za vse! Za sklep so še podelili papežev blagoslov.

Marijino celje, 13. avgusta 1909. Slovenska procesija v Marijino Celje se je letos prav lepo, da, sijajno obnesla. Udeležba je bila velika; bilo je nad 700 romarjev pod vodstvom preč. gosp. kanonika Simon Gaberca, prof. dr. Ant. Medveda, prof. dr. Jerovška, prof. dr. Lukmana in še več drugih gospodov duhovnikov. V torek, dne 10. avgusta ob pol 5. uri je bil slovesen vhod v romarsko cerkev. Z veselim navdušenjem so peli romarji lavretanske litanije. Gosp. kanonik Simon Gaberc je prvi oznanjeval v romarski cerkvi božjo besedo. Z ganljivimi in do srca segajočimi besedami je proslavljal Marijo, pribežališče grešnikov. V sredo je imel slovesni govor: — »Marija, pomoč kristjanov« — gosp. prof. dr. Medved. Ne samo Slovenci, ampak tudi mnogo čeških in slovaških romarjev je poslušalo to krasno pridigo. Po pridigi je bila slovesna sv. maša, katero je služil gosp. kanonik Simon Gaberc. Na ta dan so tudi vsi romarji z veliko pobožnostjo sprejeli svete zakramente; ob 11. uri je bila zopet pridiga, katero je imel gosp. prof. dr. Lukman: »Marija, najlepši vzgled krščanskega življenja«. Vse pridige so napravile globok vtis na poslušalce in mnogo romarjev je želelo imeti te pridige, da bi jih vzeli seboj za spomin na lepe dneve v Marijinem Celju. V sredo zvečer ob pol 9. uri je bila rimska procesija okoli cerkve. Nad vse lep, ganljiv in veličasten prizor je bil, ko so romarji s svečami v rokah se zbrali pred cerkvijo in zapeli prelepo pesem: »Veš o Marija, moje veselje« in potem zahvalno pesem. Glavno zaslugo, da je vse tako lepo in izborno uspelo, imata gosp. prof. dr. Medved in dr. Jerovšek. Hvala njima! Marijino Celje je mednarodno svetišče. Tu sem romajo vsi narodi širne Avstrije; in ravno te dni je bilo v tem Marijinem svetišču zbranih izvanredno veliko romarjev: Slovenci, Čehi, Slovaki, Nemci in Ogri. In Slovenci smejo biti zares ponosni na te dneve v Marijinem Celju. Ne samo marijinoceljsko občinstvo, ampak tudi mnogoštevilni romarji in tujci so občudovali pobožno obnašanje

in krasno petje Slovencev. Kadarkoli so zapeli slovenski romarji, je vse hitelo skupaj in se divilo nad slovenskim petjem. Nek Dunajčan, ki je poslušal petje slovenskih romarjev, je navdušeno vskliknil: »Das muß ein gutes Volk sein, das so schön singen kann«. (Dobro ljudstvo mora biti, ki zna tako lepo peti.) Slovenski romarji so med širnim svetom povzdignili ugled slovenskega ljudstva. V četrtek zjutraj ob treh so se poslavljal Slovenci s solzami v očeh od Marijinega oltarja in potem odpotovali domov. Bog in Marija z vami, dragi slovenski romarji! Naj bo Marija, devica mogočna, vaša pomočnica proti verskim in narodnim sovražnikom in naj Ona, katero ste tako pobožno in goreče častili, usliši vse vaše prošnje. To vam želi in kliče: »Na svidenje drugo leto« vaš rojak P. Blaž Seme, kaplan in slovenski spovednik v Marijinem Celju.

Umrl je v petek, 20. avgusta, preč. gospod zlatomašnik

JANEZ ROZMAN,

župnik pri Sv. Jakobu v Ljubljani, častni kanonik in prelat. O njem smo več pisali o priliki njegove zlate maše, ki je bila pred tremi leti. Blagi pokojnik je bil rojen l. 1832 v Godoviču pri Idriji, v mašnika posvečen l. 1856. Večji del svojega življenja je prebil pri Sv. Jakobu v Ljubljani, kjer je veliko delal pri popravi in prezidavi cerkve, goreče pridigoval, obilno spovedoval in veliko molil. Bil je posebno usmiljen do revežev in ni zapustil nikakega premoženja. Bog mu bodi plačnik!

V molitev se priporočajo:

Sv. oče. — Politične razmere, versko življenje in deželnozborske volitve na Goriškem. — Krščansko življenje in katoliška zavest med Hrvati. — Apostolstvo sv. Cirila in Metoda; združenje razkolnikov s sv. Cerkvijo. — Misijoni; spreobrnjenje nevernikov. — Boj zoper pijančevanje. — Rafaelova družba; naši rojaki v tujini.

Zasebne zadeve: Neko dekle v nevarni bolezni za zdravje. — Neka družabnica za pomoč v časnih in dušnih zadevah, da bi mogla izpeljati bogoljubne namene. — Razuzdana in mlačna mladina ter liberalcev moštvo v župniji. — Dva lahkomišelna brezverna brata za spreobrnjenje. Duhovni voditelj za potrebno milost. — Neko dekle za izpreobrnjenje pobožnih želj v važni zadevi. — Vse že priporočene pa še ne izpolnjene zadeve.

BELI PRAPOR

: GLASILO MARIJINIH DRUŽB :

IV. shod vodnikov Marijinih družb 22. julija v Ljubljani.

Na shodu je bilo kakih 70 duhovnikov-vodnikov družb. Zborovanje so vodili prem. g. knezoškof. Trajalo je posvetovanje od 9. do pol 1. ure.

Kot sad zborovanja zaenkrat priobčujemo to-le:

1. **Stanje družb.** Dekliške družbe so večinoma dobre, nekatere prav dobre (nekatere tudi manj). — Drugače je z mladeniškiimi. Tudi teh so nekatere v dobrem stanu, druge pa pešajo. **Treba se je za mladeniške družbe zavzeti z vso gorečnostjo;** ako se ustanavljajo druga mladeniška društva (n. pr. »Orli«), Marijine družbe zaradi tega ne smejo trpeti.

Pri mladeniških, deloma tudi pri dekliških družbah so te-le pomanjkljivosti: a) Premalo shodov, ki morajo biti vsak mesec. b) Premalo ali celo nič se j predstojništva, ki naj bodo istotako vsak mesec, in sicer pred shodom. c) Premalo naraščanja. To je deloma tudi pri dekletih, a še bolj pri fantih. V vsaki količjak veliki fari vsako leto zapusti šolo kakih 20 fantičev. Ko bi se jih od teh oglasilo za Marijino družbo vsaj četrtino, bi jih bilo vsaj pet, — pa bi se jih lahko oglasilo najmanj polovico, torej deset, — na večjih farah pa primeroma več. Kako je torej to, da marsikje niti en nov ud celo leto ne priraste? . . .

2. **Dekanijski vodniki.** Da bo organizacija Marijinih družb bolje izpeljana, ker eden

ne more vsega pregledati, izvoli naj se v vsaki dekaniji po en dekanjski vodnik Marijinih družb, in sicer letos do konca oktobra. Vsi dekanjski vodniki bodo imeli vsako leto najmanj enkrat skupno posvetovanje v Ljubljani, vsi vodniki ene dekanije pa vsako leto enkrat med seboj. Tako bo dobro preskrbljeno za napredek in prospeh Marijinih družb.

3. **Vpisujejo** naj se otroci v Marijino družbo **že ko izstopijo iz vsakdanje šole**, ali pa že ob prvem sv. obhajilu. Do 14. leta so novinci, pri 14. letu se sprejmejo za prave ude. Na to je paziti posebno pri dečkih. Ti zlasti naj bi se pri prvem sv. obhajilu slovesno zavezali, da bodo svete zakramente vedno prejemali vsak mesec; obenem naj se vpišejo vsi v družbo treznosti, ker ravno pijača največ fantov spridi in na slabo pot spelje. Če bodo to dvojje držali, bodo dobri ostali in bodo tudi dobri družabniki.

4. **Shodi mladeničev** naj se napravljajo z naprej večkrat; časih v večjem, časih v manjšem obsegu; najmanj za eno dekanijo skupaj. Vsako leto enkrat naj imajo fantje tak skupen shod; veliki shodi za vse družbe, kakor letos na Brezjah, bodo na vsakih 3 do 5 let. — Svetinje dobijo fantje nove, tako da jih bodo bolj veseli.

5. **Kandidatura** ali čas poskušnje naj se pri družbah drži, in sicer od pol do enega leta. Slovesen sprejem je dosti, da je enkrat

na leto, in sicer ob glavnem družbenem prazniku. — Zeleni trak s svetinjo se kandidatom ne bo več dajal; dado se jim v roko samo pravila, katerih naj se dobro naučé.

6. Med **starimi in mladimi** se ne more delati razloček v družbi. Stari se nanovo ne sprejemajo; če se pa v družbi postarajo, imajo vse družbene pravice. Mladi in stari naj živé med seboj v bratski, oziroma sesterski ljubezni. — O tem bomo o priliki še več pisali.

7. Nasproti **plesu** naj se postopa odločno; kajti tam, kjer se ravna premehko, pred plesom ni miru. Pravilo, veljavno za vse družbe, je to: Brez dovoljenja vodnikovega se ne sme nikoli plesati. Pošten ples sme vodnik po svoji previdnosti dovoliti. Vsako nedovoljeno plesanje, kar velja zlasti za ples po

gostilnah, naj se strogo kaznuje, in sicer: prvič z začasnim izključenjem za eno leto, drugič s popolnim izključenjem za vedno.

8. **Želeti** je, da bi se **shajali** družabniki, če mogoče, **vsako nedeljo**, ali v cerkvi, da kaj skupaj molijo, berejo in pojejo, ali zunaj cerkve v kaki sobi ali dvorani, kar je za fante naravnost potrebno; za dekleta pa tudi vsaj enkrat na mesec.

9. **Odseki**, ki jih je priporočal »Bogoljub«, se toplo priporočajo, da jih vpeljejo po razmerah in potrebah vse družbe. **Treznostni** odsek naj bi imela **vsaka** družba.

10. Družabniki, ki se **preselijo** v drug kraj, se morajo vselej v novem kraju takoj **oglasiti** pri vodniku dotične družbe. To velja zlasti za mesta, posebno za Trst, kamor gre veliko deklet. Kdor tega ne stori, se izbriše tudi iz domače družbe.

Vrnitev k materi.

»Torej tu ostanem
in se proč ne ganem, —
dobra Mati, ali smem?«
»Pridi, dete moje,
ja vkrotim ti boje,
solze iz oči otrem.«

»Toda, Mati mila,
kje sem jaz hodila?...«
»Vsepovsod, le tukaj ne.
Čas si zapravljala,
sreče si iskala,
a ni našlo je srce.«

»Res, o ljuba Mati,
prave sreče dati
celi svet ne more mi.«
»Svet razume svoje,
ali srce tvoje
tukaj se ti vpckoji.«

»V zorni sem mladosti
v svoji preprostosti
k Tebi dvigala želje.«
»Bodi, kar si bila,
moja hčerka mila!
Svoje mi daruj srce!«

»Moja draga Mati,
hočem Ti ga dati
rada, rada — a kako?«
»Kdor je v me zaupal,
nihče ni obupal;
čuvam z močno ga roko.«

»Torej tu ostanem
in se proč ne ganem,
tu pri tebi je moj raj.«
»Mati bom jaz tvoja,
ti pa hčerka moja,
in boš srečna vekomaj.«

Marijina hči.

Sv. Stanislav Kostka.

Stanislav potuje v Rim.

Med neprestano molitvijo, ki mu je lajšala pot, hitel je Stanislav proti Avgsburgu. Čeravno je pred vsakim križem ali pred podobno Matere božje pokleknil in molil, vendar je na dan prehodil do šest milj.

Ko je na čudežen način svojim zasledo-

valcem ušel, sreča na potu jezuita, ki je bil od svojega prednika poslan v Dillingen. Ta ga je vzel na voz k sebi, in tako je prišel Stanislav v spremstvu jezuita nepoznan skozi bližnje vasi, v katerih so bili prebivalci od Pavlovih odposlancev dobro plačani, da ga vjamejo. Božja previdnost je vidno čuvala

nad beguncem. Dobri jezuit je hotel spremiti Stanislava prav do Avgsburga, toda ker ni bilo več nobenih nevarnosti, se mu je zahvalil ter sam nadaljeval svojo pot.

V tridesetih dneh je prišel Stanislav v Avgsburg. Takoj se je podal v jezuitski samostan ter vprašal po predstojniku Kaniziju, kateri je bil pa odpotoval v Dillingen. Ker pa je bilo v Dillingen samo dan hoda, nadaljeval je Stanislav svojo pot, ne da bi se odpočil, v Dillingen, da bi čimprej zvedel od predstojnika za odločitev.

Nedaleč od Avgsburga je šel v cerkev, da bi prejel sv. obhajilo. A kako se začudi, ko pride v luteransko cerkev, katera je bila poprej katoliška. Solze mu priteko po licih videč, da ne bo mogel prejeti svetega obhajila. Toda njegova žalost se je izpremenila v veselje. Zagledal je trumo angeljev, izmed katerih eden mu poda sv. hostijo, nakar so izginili.

Stanislav, poln nebeške radosti in okrepčan, pride pred samostanska vrata ter prosi, da ga takoj peljejo k predstojniku, blaženemu Kaniziju.

Kmalu sta si stala nasproti dva — svetnika.

Stanislav se je vrgel pred Kanizija na kolena in ga ponižno prosil za vsprejem v red jezuitov. Predstojnik je vslišal njegovo prošnjo ter ga poslal v Dillingen, kjer je imela Jezusova družba večji zavod, posvečen sv. Hieronimu. Kdo je bil bolj vesel, kakor Stanislav, ko je dosegel svoj namen! Tu je opravljal Stanislav različna dela: stregel pri mizi, snažil oblačila, pometal sobe in bil celo uslužbencem pokoren. Gojenci zavoda so kmalu izvedeli, da je mladi uslužbenec, podoben angelju, iz odlične poljske rodovine, ki je zapustil domovino, premoženje in čast, ter se izpostavil vsakovrstnim nevarnostim in zaničevanju ter se posvetil edinole Jezusovi družbi.

Ker je Stanislav vedel, da so njegove svete želje odvisne le od predstojnika, je vzdihoval in molil noč in dan k Bogu, naj navdahne predstojnika z mislijo, da bi mu dovolil vstopiti med bojvnike Jezusa Kristusa. Njegovo srce je bilo tako vneto liubezni do

Boga, da je skoro medlelo. Marijo Devico je tako ljubil, da se je vse čudilo. Zato so ga vsi globoko čislali, in ko so zvedeli o njegovi smrti, spremenili so celico, v kateri je stanoval, v kapelo.

Ko se je predstojnik prepričal o stanoovitnosti Stanislavovi, poslal ga je z dvema mladima jezuitoma v Rim, kajti bal se je, da ga v Nemčiji najdejo njegovi sorodniki, ki so vedno poizvedovali po njem.

Dne 18. septembra je pisal pobožni Kanizij generalu Jezusove družbe sv. Frančišku Borgiju o Stanislavu: »Prejel sem pismo z dne 23. avgusta, s katerim mi Prečastni naznanjate, da smem poslati brata Jakoba Levanti v Rim. V kratkem bo došel z učiteljem Fabricijem Rajnerjem. Mogoče se jima pridruži še dober in plemenit poljski mladenič, kateri se je temu poklicu posvetil proti volji svojih starišev.«

Par dni na to je prišlo pismo od predstojnika Kanizija v Dillingen. Stanislav se je podal v družbi Levantija v Monakovo, kjer jih je že pričakoval učitelj Rajner. Tudi Kanizij je prišel tja. Stanislavu je ukazal dati gorkejšo obleko, katera je bila potrebna posebno pri prehodu čez Alpe; morali so namreč potovali v Rim peš. Dal jim je navodila za potovanje, jih blagoslovil, ter jim izročil priporočilno pismo.

Z blagoslovom in navodili so se podali na dolgo in težko pot, kajti od Dillinga do Rima je 150 milj in vmes velikanske Alpe. Stanislav je hitel proti kraju, kjer naj bi bil deležen toliko zaželenne sreče. Če je med potjo zagledal podobo Marije, hitel je naprej, nekoliko pomolil, še enkrat pogledal na podobo, kakor bi jemal slovo, ter se zopet pridružil svojima sopotnikoma, ki sta ga občudovala. Vedno je govoril o preljubljeni Materi božji, in o njej govoriti bi bil vedno rad druge poslušal.

Ko je učitelj Rajner dokončal bogoslovne študije v Rimu, vrnil se je na Nemško, kjer je slavil s svojimi sobratu uvrstitev svojega nekdanjega sopotnika (Stanislava) med blažene. Še na smrtni postelji je klical 97-letni starček sv. Stanislava, naj mu stoji ob zadnji uri na strani.

Smrt pobožnega vojaka.

Predragi čitatelji »Bogoljubovi«, hočem vam predstaviti mladeniča, ki je s svojim pobožnim življenjem dajal prelep zgled mladeničem.

Pokojni Anton Uršič se je rodil leta 1885. v Podgorju fare pišečke. Že v njegovi nežni mladosti ga je skrbna in pobožna mati izročila Mariji, katero je celo svoje življenje ljubil tako udano, kakor jo more ljubiti le prav njen otrok. Zato ga pa tudi Marija ni zapustila, ampak ga varovala, da je ostal čist in nedolžen celo med najhujšimi sprijenci. V mladeniški dobi se je tudi on nekoliko bolj začel nagibati k posvetnemu življenju. Ko je njegova dobra sestra opazila to njegovo spremembo, ga je začela navduševati za redno mesečno spoved in sv. obhajilo. Ni bilo treba dosti prigovarjati. Anton je začel prejemati sv. obhajilo vsak mesec, kmalu vsakih štirinajst dni, in če ga ni poseben vzrok zadržal, tudi vsak teden. Bil je zvest ud Marijine družbe, pridno je zahajal k mesečnim shodom ter pazljivo poslušal vzpodbudne nauke vodnika Marijine družbe. Stopil je tudi v tretji red ter živel natanko po njegovih navodilih. Niste ga nikoli videli, da bi bil popival ob nedeljah ali praznikih po gostilnah. Njegova pot po popoldanski službi božji je bila domu k ljublim staršem, katerim je s svojo ubogljivostjo in vdanostjo delal veliko veselja.

Toda Vsemogočni je hotel v to kupo veselja vlititi tudi nekoliko kapljic grenkega pelina. Anton je bil poklican k vojakom za osem tednov. Dne 16. januarja se je krepak in zdrav poslovil od svojih ljubljenih staršev, brata in sester, znancev in prijateljev s tolažbo in upanjem, da se zopet kmalu vrne na svoj dom. Toda človek obrača, Bog pa obrne. Ni ga bilo več domu, Bog ga je poklical; pri vojaki v Celju je izdihnil dobri mladenič svojo blago dušo. Enkrat mi je pisal prisrčno pismo od vojakov, iz katerega razvidim, da se tudi tam ni dal pohujšati. Pisal mi je, da mu je najtežje zvečer, ko začno drugi tako grdo govoriti, da si mora ušesa zatisniti. Bil je tudi navzoč, ko je neki vojak rekel, da ko se mu huđo godi, se parkrat priduši in zakolne, pa je dobro. Rajni Anton ga je posvaril in mu priporočil, naj raje kliče na pomoč presveto Srce Jezusovo in Marijino in gotovo bo dobro. Pisal mi je tudi, kako se veseli veliko-nočne spovedi, katero je opravil ravno en teden pred svojo smrtjo. Predragi bravci in bravke Bogoljuba, priporočam vam pokojnega Antona v molitev. Naj zmoli vsak vsaj eno češčenomarijo za njegovo dušo, če mogoče še kaj potrebuje. Tebe pa, dragi Anton, prosimo, spomni se nas z molitvijo v nebesih, da bomo slovenski mladeniči posnemali tvoj lepi zgled.

Mladeničem, ki gredo v vojake.

Predragi mladeniči, kakor vsako leto, tako se tudi letos zopet bliža tisti resni čas, ko bodo mladeniči, kateri so bili pri vojaškem naboru potrjeni, morali zapustiti svoj dom ter nastopiti vojaško službo.

Nekateri se tega veselijo, drugi se bojijo. Kateri imajo bolj prav, o tem je težko presoditi. Vendar bi pa preveč veseliti se vojaškega stanu, vsakemu odsvetoval. Zakaj v nekem oziru je pač vojaški stan zelo žalosten. Ni sicer tako težko se vsega potrebnega naučiti, pač pa je zelo težko se poštenega ohraniti.

V ta namen sem se namenil, dragi mi bratje, spregovoriti par besedi. Vas pa, velečastiti gospod urednik, prosim, da sprejmete ta moj dopis, ter popravite pomanjkljivosti.

Tudi vas, dragi čitatelji in čitalke »Bogoljuba« prosim, da to številko spravite v roke tistim mladeničem, kateri so letos potrjeni v vojake.

Prvo, kar vam želim povedati, dragi mladeniči, je moja iskrena želja, da bi bili vsi udje Marijinih družb, ter tako pod mogočnim varstvom nebeške Kraljice.

Drugo, kar vas najprisrčneje prosim, je to: Varujte se kletve in tistega grdega klanja, ki je v vojašnici že takorekoč priručeno! To je, kar mi tukaj v vojašnici, kakor strupene puščice prebada srce; ker fantje kolnejo in govorijo tako grdo, kakor da bi bil Bog nalašč zanje preklical svojo prvo, drugo in šesto zapoved. Nikjer na svetu človek ne sliši toliko grdega govorjenja, ka-

kor ravno pri vojaki. Teh besedi, dragi mladenič, ki jih boš tam slišal, nikdar ne ponavljal, ki jih še iz kraja niti ne razumeš! Najgrše kletve so v laškem jeziku. Tudi jih nikdar radovoljno ne poslušaj. Če se jim ogniti ne moreš, jim pa z resnim obrazom pokaži, da ti to ni všeč. Naravnost jih svari, le malokdaj kaže, ravnatoko kakor z oljem ogenj gasiti; le včasih jim kako pošteno povej, tako da jim bo v grlu obtičala; to bo največ izdalo!

Mogoče bo pa kdo rekel, če ž njimi ne držim, me bodo zaničevali. Dragi moj, to ti pa že verjamem; saj so mene tudi. Odkraja ti bodo pošteno kljubovali. Ko bodo pa videli, da s tem nič ne opravijo, te bodo pa v miru pustili; da, mnogi te bodo začeli na tihem spoštovati.

Sedaj boš pa rekel: Kje bom pa potem iskal prijateljev; drugače mi bo predolg čas. Veš kaj, ljubi moj, jaz jih poznam nekaj, in ti jih hočem kar naštet. Kadar imaš prosti čas, pojdi jih obiskat, pa le pogosto.

Prvi in najboljši tvoj prijatelj je Jezus v najsvetejšem Zakramentu. On te je tako ljubil, da je dal svoje življenje zate, le njega se okleni in drži se ga trdno; prejemaj ga v sv. obhajilu prav pogosto, takrat mu potoži svoje težave. On te ne bo nikdar zapustil, vselej te bo potolažil in pokrepčal, ker le on ima besede večnega življenja.

Blizu, da prav pri njem stanuje tudi tvoja najboljša prijateljica, in ta je Marija Devica. Ona bo tvoja najboljša tovarišica, ako se njej izročiš, jo v vseh težavah in nadlogah, zlasti pa v skušnjavah na pomoč pokličeš.

Tretji tvoj prijatelj je tvoj angel varih. Njemu se priporoči vsako jutro in zvečer in tudi med dnevom, on te bo spremljal po vseh tvojih potih, samo glej, da ga z grehom ne boš od sebe podil.

Tako torej, dragi mladenič, ti-le trije prijatelji naj vas podpirajo v vaši težavni vojaški službi, da boste lažje spolnovali dolžnost pokorščine. Kdor bo pa dolžnosti svoje zvesto spolnoval, njemu bo Jezus krono dal.

Zgledna družabnica.

(Svoji prijateljici v spomin napisala sosestra.)

Dne desetega maja je minulo leto dni, odkar jo krije grob. Naj bodo njenemu spominu posvečene te skromne vrstice, vrhniški Marijini družbi pa v spodbudo, da posnema njen kristalno čisti značaj in njen lepi zgled ljubezni do svojih bratov in sestic.

Marija Šurca, je bila rojena dne 20. marca leta 1882. na Vrhniki. Celih šest let, ko je mala Marija obiskovala šolo, je veselo prinašala svojim starišem spričevalo z odliko in pohvalo. Srečna šolska leta so minula, in ker je imela Marija še pet sestic in dva brata, šla je služiti v Ljubljano; radi šibkega zdravja pa je prišla kmalu domov in starši so jo dali učiti šivanja.

Molitev je ljubila nad vse, a čeprav je najrajši na skrivnem z Bogom občevala, vendar se ni ogibala poštene družbe svojih tovarišic ter bila vedno dobre volje. Naravna, prirčna veselost je bila glavna poteza njenega značaja. Vedno je imela jasno, smehljajoče obličje, tudi ako jo je kaka neprijetnost ali bridkost zadela.

Ravno ta veselost, vedni mir in zadovoljnost v vseh okoliščinah je gotovo znamenje, da je imela rajna pravo odkritosrčno pobožnost. To mirno nekaljeno njeno veselje je izviralo iz blagega srca in mirne vesti ter je najboljši dokaz, da prava, neprisiljena pobožnost ni nasprotna veselosti, poštenemu razvedrilu, temveč ravno ona vedri in slajša življenje.

A njena brezskrbna mladost se je zgodaj končala. Ko je bila Marija stara 18 let, umrla ji je mati. Koliko zapuščenost in bridkost je občutilo takrat srce uboge sirote, spoznamo lahko iz tega, da je ob smrti svoje matere dobila hudo bolezen — srčno hibo, ki je ni več zapustila. Sedaj se je začelo zanj vse drugo življenje. Vsi sedmeri bratje in sestre so bili mlajši od nje. Najmlajša setrica je bila stara 1 leto, in vsa ta mladež je bila izročena njeni skrbi. Pač bilo je potreba dosti potrpežljivosti! In kako lepo je izvrševala rajna Marija dolžnosti materine! Skrbela je za telesno vzgojo, skrbela pa tudi, da

so o pravem času opravili svoje verske dolžnosti itd. Pri vsem tem pa ni opustila cerkvenega petja; to ji je bilo vedno največje veselje. Ko pa je nastopil cvetoči Marijin mesec majnik, in so prišle na vrsto tudi vesele Riharjeve pesmi, tedaj je bilo njeno veselje popolno; njen alt bil je jako milodoneč in čist; s tem svojim krasnim glasom je dajala Bogu čast celih 8 let in pela je res z občutkom, kar more le nepokvarjena in čista duša.

Ko se je na Vrhniki ustanovila Marijina družba, tedaj se je začelo zanjo pravo radostno življenje. Cerkev, čast božja in čast Marijina je postalaredišče njenih misli in želja. Ker je bila sirota brez matere, izvolila si je Marijo za svojo mater, pri njej je iskala tolažbe v grenkih dnevih življenja. Odlikovala se je v češčenju Srca Jezusovega; prvi petek v mesecu je bil zanjo vesel dan, v poznih nedeljskih urah pa, ko je Jezus sameval v cerkvi, obkrožen samo od svojih angelov in češčen le od večne luči, prihitela je rajna Marija in po cele ure preklečala pred Najsvetejšim.

Sploh se je rajna Marija hitro zavzela za vsako dobro stvar, bila je navdušena abstinencija in članica abstinentske krožka na Vrhniki.

A njeno zdravje je postajalo vedno slabše, zato si je želela bolj mirnega življenja izven doma in ker so njene sestre že toliko odrasle, da so lahko doma očetu pomagale, stopila je v službo kot šivilja h grofici Auersperg, kjer je zapustila najboljši spomin.

Toda njena bolezen je postajala vedno hujša, in ko se je nekoč prehladila, nakopala si je neizprosno jetiko. Morala je zapustiti službo in priti na očetov dom, upajoč, da še ozdravi. A njeno upanje jo je varalo. Zadnji čas se ji je silno stozilo po rajni materi, želela je biti z njo na veke združena. Za najmlajšo sestrice imela je največjo skrb, pa tudi to ji je dobri Bog odvezl; en dan prej, kakor ona, je poletel ta angelček v nebeske višave. Rajna Marija prenašala je potrpežljivo in vdano hudo bolezen. Previdena je bila večkrat s svetimi zakramenti. V življenju je bila posebna častivka presvetega Srca Jezusovega in še umirajoča je tiho šepetala: »Srce Jezusovo, usmili se me!« Blagor jim ki v Gospodu zaspe! Zdaj je njen grob že poraščen s cveticami, spomin nanjo pa ostane neizbrisen v srcu cvetoče Marijine družbe na Vrhniki.

Naj bi bila tebi, sestra, enaka vsa slovenska dekleta v življenju in ob smrti!

Kako se giblremo.

Vič. Trojno veselje nam je prinesla škapska nedelja: Imeli smo v naši župni cerkvi prvo novo sv. mašo, katero je daroval p. Benon Strauss, frančiškan, rodом Novomeščan. V cerkvenem govoru je pri tej slovesni priliki poučljivo razložil p. Regalat koristi in sadove zveze med ljudstvom in duhovnikom. — Popoldne je preč. g. kanonik dr. Andrej Karlin blagoslovil krasno zastavo Marijine družbe. Pred blagoslovom je lepo razložil pomen zastave. Ginjaivo in podučno je bilo zabijanje žeblice. Naj bi se lepi izreki, ki so jih prednice okoličanskih Marijinih družb med zabijanjem žeblice izgovorile, vresničili, potem bo nova zastava res zbirališče in pribežališče vseh poštenih Marijinih hčera naše župnije. Kumica pri blagoslovljenju je bila gospodična Frančiška Lavričeva, ki je podarila dragocen trak za zastavo. Po cerkveni slovesnosti so članice Marijine družbe vprizorile na prostem podučno igro: sv. Cita in šaljivo: Čašica kave. — En teden pozneje nam je pa Jakobova nedelja prinesla nepričakovano žalost. Na mrtvaškem odru je ležala prva hčerka naše Ma-

rijine družbe, Kristina Mohorič. Škratinka ji je v treh dneh ustavila mlado življenje. Ravno na svojega godu dan se je pobožno prejemši sv. zakramente preselila v vrt nebeskega ženina. Oblasti nam niso dovolile spremiti jo z zastavo na pokopališče. Ljubezen svoji dragi tovaršici so članice zato tembolj pokazale s tem, da so darovale za njo na dan porcijunkule sv. obhajilo.

Na Dobrovi, starodavni božji poti, bo med šmarnimi mašami, t. i. med Velikim Šmarnom in praznikom Marijinega imena, bogoslužbeni red naslednji: Ob delavnikih bosta stalni dve sv. maši, in sicer ob 6. uri in ob 8. uri. — Ob nedeljah in praznikih pa bodo sv. maše od 5. ure do 11. ure vsako uro, in sicer bo ob 6. uri z blagoslovom, ob 9. uri z leviti, druge tihe. Pridiga bo ob pol 6. uri in 9. uri. Izpovedovalo se bo pred praznikom od 4. popoldanske ure dalje in na praznik, oziroma nedeljo od 4. jutranje ure dalje. — Izpovedniki imajo toliko oblast, kakor misijonarji ob sv. misijonu.

Iz Višnjegore. Pred tremi leti so č. g. voditelj v naši Marijini družbi napravili odsek za

obiskovanje bolnikov. In ta odsek je ta čas marljivo deloval. Ker je pa »Bogoljub« že večkrat priporočal odseke, zlasti v 6. številki, je tudi nas navdušila in razveselila ta misel. Spodbudilo nas je, da smo tudi zdaj ustanovili tri nove odseke. Ti so: 1. Časnikarski za razširjanje dobrega berila, zlasti »Bogoljuba«. 2. Treznostni, delati za zmernost in popolno zdržnost ali abstinenco. 3. Olepševalni za češčenje sv. Rešnjega Telesa in za lepšanje cerkve in grobov. Toliko za zdaj, prihodnjič pa kaj več.

Moška Marijina družba v Trstu. Mladeniči in moške, ki prihajate v Trst, pazite, da vas ne polovijo liberalci in socialisti; pridite raji k nam v katoliško slovensko izobraževalno društvo, v Marijino družbo! Če ste pevci, oglasite se pri nas za naše zборе! — Ivan Tul, voditelj moške Marijine družbe v Trstu. Cerkev novega sv. Antona.

V Poljanah nad Škofjo Loko je priredila pretečeni mesec »Marijina družba« prvič svojo predstavo. Igrala se je šaloigra »Čašica kave«, ki je kaj ugajala. Igralke so dobro pogodile svoje vloge. Seveda je še vedno vsak začetek težak. Imamo lep prostor in stalen oder, kjer sedaj lahko večkrat nastopimo. Tudi petja je bilo dovolj. Še bolj so povzdignili prireditelvi novi tamburaši, ki so kaj izvrstno udarjali. — Pri nas je še veliko deklet, ki jim ne diši naša družba. Raje imajo ples in druge posvetne zabave. Bog vé kdaj jih bode pamet srečala. Da bi jih kaj kmalu!

Renče. Dne 18. pret. m. smo imeli lepo slovesnost v naši cerkvi. Č. g. P. Adolf iz Gorice nam je blagoslovil nov križev pot. Ker ni doma mladeničev, so dekleta nesle posamezne podobe iz župnišča med slovesnim pritrkavanjem v cerkev. Križev pot je darovala g. Marija vdova Cernitz iz Trsta. Izrekamo jej pristrčno zahvalo in stoteri: Bog povrni! Slike je napravil okusno in živo Zangrando, slikar v Trstu. — Srčna želja vseh pametnih je tudi ta, da naj se pri nas ustanovi dekliška Marijina družba. Oglašilo se je za to okoli 18 deklet. Žalibog, moramo reči, da posebno v goriški okolici dekleta nimajo veliko veselja do Marijine družbe, ker so večinoma, rekel bi, zmučene od javnih plesov. Upamo pa vendar, da na priprošnjo Marijino kmalu napravimo slovesen vsprejem prvih Marijinih hčerá v Renčah. Če jih bo malo, nič ne dé, korajža nas ne mine. Kako nam bo šlo, — bomo že poročali.

Prežganje pri Litiji. Tukajšnja dekliška Marijina družba je dobila 27. junija sedem novih članic: g. prednik so jih pri glavnem društve-

nem shodu na čast sv. Alojzija po navdušenem govoru sprejeli. Večina deklet se lepo obnaša, ne samo one, ki ostanejo doma, ampak tudi tiste, ki odidejo drugam v službo. Dekleta komaj čakajo shoda, ker jih silno veseli skupno sveto obhajilo in skupne molitve. Da je včasih med njimi tudi kaj plevela, ki se mora odstraniti, je razumljivo.

Prežganje. 25. julij je bil za našo mladeniško Marijino družbo vesel dan. Ob priliki družbenega shoda je bilo 11 mladeničev sprejetih v Marijino družbo. Sprejemali so jih domači gosp. župnik, ki so imeli pred sprejemom lep, navduševalen govor za vse mladeniče; posebno pa za novosprejete. Z jedrnatimi besedami so naglašali, kako zelo je potreben pogum mladeničem v Marijini družbi, da premagajo prazen strah pred ljudmi. Dá, res je tako; tudi nam manjka tega poguma. Le ako bomo imeli pravi krščanski pogum, potem se bo bolj pogostoma videl sleherni mladenič pri mizi Gospodovi. Ne bo se sramoval nositi na svojih prsih svetinjo Marijino, ki je častni znak in ponos sinov Marijinih. Kot tak bode tudi povsod pokazal svoje versko prepričanje. Opomnili so nas, da bi delovali v skupnem delu apostolskem. Tudi to je pri nas zelo potrebno. Osnujmo odsek za razširjenje dobrih časnikov, ker v tem oziru še ne napredujemo; koliko hiš je še, ki nimajo nikakega berila. Tudi treznostni ali abstinenčni odsek bi bil zelo potreben; zatoj mladeniči na noge! Začnimo tudi pri nas delovati s čilimi mladeniški močmi! Povsod rastejo mladeniške organizacije, ali mar se mi ne bomo nič zdramili? Zato pogumno na delo!

Mladenič Mar. družbe.

Gibanje v mladeniški Marijini družbi. Družba za mladeniče je ustanovljena že sedem let. Od začetka so bili fantje zelo navdušeni in imeli veliko veselje; toda najboljši fantje so stopili v zakon, drugi odšli v Ameriko in neka mlačnost je zašla v družbo. Le poredkoma so pristopali fantje vanj; letos se kaže nekaj več gorečnosti, več zanimanja in tudi lepše življenje; na mladeniški shod na Brezje dne 1. junija jih je šlo 16 z zastavo; vsi so prišli jako navdušeni in goreči nazaj. Dne 25. julija je društveni prednik sprejel na novo 11 mladeničev v družbo, tako da sedaj šteje 47 članov, kar je za malo župnijo precej. V prelepem govoru je mladeniče navduševal, naj neustrašeno izpolnjujejo svoje dolžnosti, zmagujejo naj sami sebe, naj se ne strašijo kakih zbadljivih besedi svojih tovarišev, pred vsem pa naj se varujejo zapeljivih tovarišij. Dal Bog, da

bi ta navdušenost trajno ostala pri novih in starih mladeničih.

Št. Ferjan pri Gorici. O naši Marijini družbi vam morem, hvala Bogu, le vse najboljši poročati. Družba se res tako krasno razvija in raste, kakor žlahtna vrtnica v majniku. Število članic se vedno množi. Na Kristusov vnebohod je bilo na novo sprejetih sedem deklet, na praznik svetega Mohorja, 18. julija, pa zopet štiri. Marijina družba je že precej močna in šteje 85 članic. Dne 20. junija smo šle v Cerovo, kjer je bil sprejem v Marijino družbo.

Marijina družba v Gorici. Gospod urednik! Nekaj besed pa le moram povedati, da bote vedeli, da tukajšnja slovenska družba Marijinih hčera še obstoji. — Ni še dolgo, — nekaj nad eno leto — ko je bila ustanovljena in že šteje čez 250 udinj. Pri odhodu č. g. Vuge, njihovega voditelja, so žalovale, a žalost se je spremenila v veselje, ko so dobile zopet drugega, modrega in dobrega namestnika v osebi g. dr. Kobala, ki je prišel na mesto g. Vuge. Družba precej dobro napreduje. Na praznik Marijinega vnebovzvetja je bilo spet sprejetih nekaj novih udinj, potem, ko so se marljivo na to pripravljale. Seveda — povem vam na tihem, gospod urednik, — število bi še bolj raslo v Gorici, kakor drugod, če bi le ples ne bil prepovedan. A tista točka v družbinem pravilu je za marsikatero dekle grozna. Samo če sliši o njej, pa se ustraši in se zбоji prestopiti prag Marijine družbe. No, zato pa stopijo v Marijino družbo res samo tiste, ki se znajo iz ljubezni do Marije premagati in se odpovedati onemu nesrečnemu plesu. Da, zveste Marijine hčere najdejo bolj veselje v družbi, kjer je medsebojna ljubezen. Pridno se udeležujejo sv. zakramentov, kar jim gotovo donaja obilno tolažbo. O da bi to spoznale vsa krščanska dekleta! — Tudi šolska mladina, ki je že blizu izstopa iz šole, se polagoma seznanja z družbo in pripravlja, kar je velikega pomena, zlasti v mestih in več ali manj tudi na deželi.

Od Bele cerkve pri Novem mestu. Sobota 10. julija 1909 bo ostala v trajnem spominu nele Marijinima družbama iz Bele cerkve in Št. Jerneja, ampak tudi premnogim drugim vernikom, ki so se v tolikem številu udeležili častnega pogreba Marije Vrtačičeve s Pristavce ob Krki poleg Bele cerkve. Bila je pokojna Marija Vrtačič

družbenica belocerkevške Marijine družbe, stara komaj 19 let, vzgledna hčerka Marije, svoje nebeške Matere, katero je Ona, ker jo je ljubila, po daljšem mučnem bolehanju, odtegnila svetu, da bi jo obvarovala svetne popačenosti. Dasi si je pokojnica želela zdravja, je vendar vsa vdana v božjo voljo sprejela klic v boljšo nebeško domovino. Kako so jo vsi ljubili, ki so jo poznali, je pričal njen pogreb, katerega se je zraven obeh »Marijina družba svoji tovarišici«, ji zapela pred udeležila ogromna množica drugih ljudi. Belocerkevška Marijina družba je vrli svoji članici preskrbela krasen venec s trakovi in napisom: »Marijina družba svoji tovarišici«, ji zapela pred hišo žalosti v slovo par kitic: »Marijini hčeri ob pogrebu«, ter jo spremila pod vodstvom svojega duhovnega vodnika skoz Gomile v Dol. Maharovec, kjer se je zbrala pod svojo društveno zastavo in se sprevodu pridružila še šentjernejska Marijina družba ter skupno z belocerkevsko pokojnico spremila s svojim duhovnim vodnikom na gradiško pokopališče k večnemu počitku.

Iz Celja. V vednem spominu nam ostane 26. in 27. julij, ko sta iz Celja odrinila dva vlaka na Brezje. Romalo je takrat sila veliko ljudi, med katerimi je bilo tudi mnogo Celjanov. Tam smo se nekako prerodile za službo Marijino. Posebno po govoru č. g. Gomilšeka, kateri so nam z jedrnatimi besedami priporočali ljubezen do Marije. Spodbujali so nas, da se naj ne sramujemo nositi Marijine svetinje, kakor so nam tudi sami dali lep zgled, ko so korakali s svetinjo na prsih na čelu šentpeterske Marijine družbe. Ko smo se nekoliko priporočili Mariji Pomočnici za srečno pot na Bled, odrinile smo tudi me Celjanke pod zastavo šentpeterske Marijine družbe. Vila se je lepa procesija s petimi litanijami. In ko smo prišle na kraj, odkoder smo še videli Brezje, obrnili smo se vsi in poklekli in g. Gomilšek so s prisrčnimi besedami vzeli slovo od Marije in prosili za srečno pot v domovino, nakar so nam vsem stopile solze v oči. Po ne preveč utrudljivi poti smo kmalu prišli na Bled, kjer je bila sveta maša, pri kateri so šentpeterska dekleta prav lepo pele. Potem je bila kratka pridiga. Nato smo se peljale po jezeru od ene strani na drugo. — Sedaj pa mislimo, da se vidimo dne 8. septembra na shodu vseh spodnještajerskih Marijinih družb v Kamnici pri Mariboru. Torej na svidenje!

Darovi:

Za zgradbo kapelice presv. Srca Jezusovega v Rožni dolini: Mil. g. stolni prošt J. Sajovic 10 kron.

Za gobovce: Neimenovana 10 K.

Za »Dejanje sv. Detinstva«: Neimenovana 10 K; č. g. Ivan Štrubelj, kapelan v Starem trgu pri Ložu, 26 K 80 v.; č. šolske sestre v Celju 18 K; č. g. Iv. Krst. Trpin, župnik v Mošnjah, 10 K; z lga po č. g. M. Drolcu 18 K; škofjeloške samostanske gojenke 13 K 50 v.

Za zamorčke: Neimenovana 10 K.

Za preganjane kristjane med neverniki: Neimenovan 20 K.

Drugi darovi prihodnjič.

Največja in najstarejša

tovarna lončenih pečij in
raznih lončenih izdelkov

August Drelse

v Ljubljani.

Mnogokrat odlikovana.

Priporoča se slavnemu občinstvu
in preč. duhovščini v naročila na

štedilna ogrišča in peči

pre proste in najfinejše, izvršene v poljubnih barvah
in vzorcih najbolj strokovnjaški, solidno in trpežno
po najnižjih cenah. Župniščem, samostanom in
šolam dovoljujem znaten popust. 846

Ilustr. ceniki so

na razpolago.

3774

Gričar & Mejač

Ljubljana, Prešernove ulice 9

priporočata svojo največjo zalogo

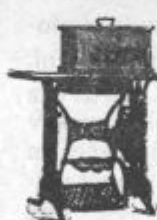
zgetavljenih oblek za
gospode, dečke in otro-
ke in novosti v konfek-
ciji za dame.

Bogata zaloga

3263

šivalnih strojev
koles, pisalnih strojev

pri

lv. Jax & sin

Ljubljana,

Dunajska cesta 17.

S. Benisch

Največja češka tovarna za nakupovanje cenega posteljnega perja!

1 kg novega, sivoga, skubljenega, dobrega gosjega perja 2 K; 1 kg boljšega 2 K 40 v, polbelega 2 K 80 v, belega 4 K, belega skubljenega 5 K 10 v, 1 kg izredno finega snežnobelega, skubljenega 6 K 40 v in 8 K; 1 kg sivoga puha 6 K in 7 K; 1 kg belega puha 10 K; najfinejši prsi puh 12 K. — Pri 5 kg se pošlje franko. — **Dovršene postelje** bogato napolnjene, iz zelo gostega, jako trpežnega, rdečega, modrega, belega ali rumenega nankingblaga, 1 **pernica** 180 cm dolga, 116 cm široka, z **dvema blazinama**, vsaka 80 cm dolga in 58 cm široka, napolnjena z lepim, mehkim **račjim perjem** 16 K, z izredno finim **polpuhom** 20 K, z najfinejšim sivim **puhom** 24 K; **posamezne pernice** po 10 K, 12 K, 14 K, 16 K; **blazine** 3 K, 3 K 50 v, 4 K. — Pošilja proti povzetju, od 12 K više franko. **S. BENISCH v Dešenici 766 Sumava, Češko.** Zamenjava in franko vrnitev dopuščena, za neugaja- joče se vrne denar. — Ceniki na zahtevo zastoj in franko.

15—2

„Družinska Pratika“

za leto 1910

je izšla. — Sezite po tej lični „Družinski Pratici“. — Dobi se povsod.

Ljubljanska kreditna banka v Ljubljani Stritarjeve ul. 2

Podružnice

Spljet, Celovec

:: in Trst ::

Delniška glavica

:: K 3.000.000. ::

Sprejema vloge na knjižice in na te-
koči račun ter jih obrestuje po čistih

4¹ | 0 | 0
2

Kupuje in prodaja srečke in vse vrste
vrednostnih papirjev po dnevnem kurzu.

Podružnice

Spljet, Celovec

:: in Trst ::

Rezervni fond

:: K 300.000. ::

Ivan Kregar

pasar in izdelovatelj cerkve-
nega orodja in posode

Ljubljana, Elizabetna cesta št. 5

se priporoča v izdelovanje vsakovrstne
cerkvene posode in orodja

iz zanesljive kovine po vzorcih ali last-
nem načrtu v poljubnem slogu. — Staro
posodo popravi in prenovi, posreabri in
pozlati; v ognju pozlatuje tudi strelo-
vodne osti, vse po priznani najnižji ceni.

Po naročilu veleč. gosp. Andreja
Čebaškega izvršil je za stolno cerkev
ljubljansko krasen, bogato pozlačen in
ornamentiran **lestenec** v renesanč-
nem slogu. 2796

Zastoni

*torej brezplačno dobi vsak
človek v lekarni Trnkóczy
po leg rotouža lepo tiskano
deset zapovedi za kmeto-
valca; tudi po pošti se brez-
plačno razpošiljajo. 3258 12-1*

Najsigurnejša prilika za štedenje!

Vzajemno podp. društvo v Ljubljani

registrov. zadr. z omejenim poroštvom, Kongresni trg 19
sprejema vsak delavnik od 8.—12. ure dopoldne hranilne vloge ter jih obrestuje

po 4¹ | 2 | 0

to je: daje za 100 K 4 K 50 h na leto. — Druge hranilne knjižice
se sprejemajo kot gotov denar, ne da bi se njih obrestovanje prekinilo. Rentni
davek plača hranilnica sama.

Kanonik Kalan Andrej, l. r., predsednik
2797 Kanonik Sušnik Janez l. r., podpredsednik.
Dr. Franc Dolšak, zdravnik v Ljubljani, podpredsednik.